

MÁJINA

DOBRODRUŽSTVÍ

Napsala a ilustrovala třída 5.B,

ZŠ Sezemice

2025

Tuto knížku věnujeme všem, kteří nás podporují – rodičům, prarodičům, sourozencům, kamarádům a všem dalším skibidákům, které máme rádi.

A také všem opičkám... ♡

Mája a její sen

Štěpán Kočiš

Bylo nebylo, jedné magické noci se Máje zdál velmi krásný sen. Byl o tom, jak jde k babičce...

Bylo pondělí, sluníčko svítí na cestu, na nebi ani jeden mráček a Mája vyráží z domu. K babičce je cesta dlouhá, vede přes dvě pohoří, jedno moře a kouzelný les. První překonala Krkonoše, druhé zdolala Alpy, přeplavala Rudé moře, a nakonec je před ní kouzelný les.

Kouzelným lesem, kterému se říká Černý les, ale nebude vůbec lehké projít. Ptáte se proč? V lese jsou totiž kouzelná stvoření, jako jsou víly, čarodějnice, bludičky, medvědi zlodějčkové a také zlobiví obři.

První, koho Mája potkala, byli dva obři. Jeden se jmenoval Gargamel, druhý Azrael. Že by to byli zrovna hodní chlapíci? To se teda říct nedalo. Gargamel a Azrael se právě totiž rozhodli, že rozdupají jednu malou vesničku, která je uprostřed Černého lesa. Mája je viděla a rozhodla se, že je zastaví. Bylo to sice nebezpečné, ale Mája se přeci nebojí.

Šla za obry a zeptala se jich, proč chtějí rozdupat tak krásnou vesničku? Gargamel řekl Máje, že ho to baví a Azrael, že na tom přeci není nic špatného? Máje se to tedy zdálo velmi špatné, tak se rozhodla, že obrům vysvětlí, proč se takové věci nedělají:

„Není to od Vás vůbec hezké, co vy byste řekli na to, kdyby vám někdo rozdupal vaše bydlení, které máte rádi?“

Gargamela to zarazilo a řekl: „To máš, Májo, vlastně pravdu. Nám by se to také nelíbilo. Slibujeme ti, že si s kamarády najdeme lepší zábavu.“

Tím se Mája s obry rozloučila a pokračovala v cestě dál.

Mája ušla asi tak 500 metrů a dorazila na rozcestí. Levá strana je východ z lesa, ale to Mája nechce, protože její babička bydlí na

druhé straně Černého lesa. Tak se Mája vydala doprava. Za 100 metrů potkala dva medvědy. Jeden si říkal Méďa a druhý Béd'á. Mája je hezky pozdravila, ale všimla si, že zase dělají něco, co nemají. Kradli med včelkám, když byli pryč.

Mája se ptala Bédi, proč kradou včelám med. Béd'á jí řekl, že jim moc chutná a kde jinde by ho získali? Mája řekla, že to od nich není hezké, včelky celý den musí pilně pracovat, opylovávat květiny, aby získaly med a oni ho pak jen tak ukradnou.

„Co třeba, že byste si dali maliny, borůvky nebo třeba houby?“

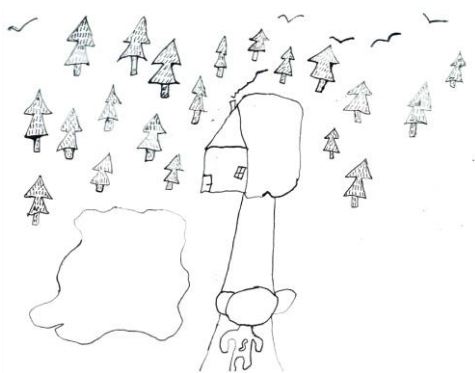
Měla trochu v hrníčku od maminky, tak dala medvědům pár malin ochutnat. Moc jim chutnaly, olizovali se až za ušima. Rozhodli se, že Máju kousek na její cestě za babičkou doprovodí, aby pořád nešla sama. Po cestě si spolu povídali a Mája medvědům vyprávěla o své babičce. Vtom se začalo stmívat a Bédů napadlo, že bude bezpečnější, když Máje pomohou postavit přístřešek na přespání. Natahali větve a mech. Všichni tři si zalezli pod větve, medvědi se schoulili kolem Máji a během chvilky už všichni podřimovali.

Hned ráno se ale Mája musela vydat na cestu. S medvědy se rozloučila a pokračovala. Ten den nebylo úplně slunečno, možná to bylo jen tím lesem, že nebylo vidět nebe, možná bylo pod mrakem, ale Mája si nebyla vůbec jistá cestou. V tom se jí začala objevovat světýlka, která jí ukazovala cestu, kam se má vydat. Světýlka ji ale pouze chtěla zmást, byly to totiž bludičky, a to je přeci jejich práce.

Než to Mája poznala, zabloudila. Rozhlédla se a uviděla lesní palouk. Naštěstí jsou v lese i hodná stvoření. Na paloučku viděla tančit víly. Jedna, jmenovala se Nellinka, přiběhla za Májou a zeptala se jí, kde se tady bere? Mája jí řekla, že ji sem zavedly bludičky. Víla Nellinka Májinu babičku dobře zná, tak jí pomohla a doprovodila ji na správnou cestu. Mája jí poděkovala a pokračovala ve výpravě dál.

K babičce to sice nebylo už daleko, ale Mája byla unavená a rozhodla se, že si u jedné skály na chvilinku odpočine. Měla hlad, ale v košíku jí už žádná svačinka nezbyla. Rozhlížela se, zda neuvidí třeba lesní ovoce, ale nikde nic. V tom ucítila zvláštní vůni, něco jí to připomínalo. Rozhlídla se znovu a najednou viděla, jak ze skály vychází dým.

Vstala a začala hledat, odkud to tak může být. Když skálu obešla, našla vchod. Měla velký hlad a ta vůně jí čím dál více připomínala vůni perníčků, tak se rozhodla vstoupit. Uvnitř viděla starší ženu, která měla mnoho čerstvě upečených perníčků. Ta žena byla ale dost zvláštní. Měla velký hrb na zádech, obří bradavici na nose a kočku na rameni. Mája si uvědomila, že vlezla do doupěte staré čarodějnice, o které ji kdysi babička vyprávěla. Jenže jak teď má odejít, když si jí už ta babizna všimla?

Čarodějnice věděla, že má Mája hlad, tak jí nabídla pár perníčků. Byly moc krásně zdobené a tuze voněly. Mája prostě neodolala. Zhltna jeden, pak hned druhý a u třetího se začala cítit nějak divně. Najednou se jí objevil za zády ocas, na hlavě se velké uši, ruce a nohy se jí změnil v tlapy.

Už to nebyla opička, ale stala se z ní kočka. Mája se vyděsila a zeptala se, co se jí to stalo? Čekala, že ji odpoví čarodějnice, ale promluvil na ni její kocour Kája. Řekl jí, že kdysi taky měl hlad a ochutnal její perníčky. Slíbil jí, že jí

pomůže ven, ale musí oba počkat, až čarodějnice usne. Babizna si na chvilku lehla. Jakmile oba slyšeli, že začala podřimovat, rychle utekli spolu pryč. Utíkali, co jim tlapky stačily.

Naštěstí už uviděli babiččinu chaloupku. Babička seděla venku na lavičce. Přiběhli k ní a Mája jí skočila na klín. Vysvětlila babičce, co se stalo a ani ji nepřekvapilo, že jí babička rozumí. Babička vstala a donesla Máje a Kájovi dvě sušenky. Jakmile je oba snědli, proměnili se opět na malé děti. Mája totiž nevěděla, že její babička je také kouzelnice.

V tom Máju začala maminka budit, protože bylo ráno a musela vstávat do školy. Pomyslela si, jaký to byl hezký sen, a už se těšila na to, až večer zase půjde spát. Protože ve snech se přeci může zdát o jakémkoliv dobrodružství.

Mája a výlet do vesmíru

Noemi Lukešová

Opička Mája se rozhodla udělat si výlet do vesmíru. Přemýšlela, na jak dlouho poletí, co si s sebou vezme a koho by vzala s sebou. Nakonec se rozhodla zeptat nejlepší kamarádky Káji, která jí odpověděla, že ji ráda bude doprovázet. A tak společně přemýšlely, co si s sebou vezmou a kam poletí. Mája jí povídala, že by se ráda podívala na co nejvíce souhvězdí a planet. Teď se jen museli domluvit, u které planety začnou a kdy pojedou. Na to Máje Kája řekla, že můžou vyrazit klidně hned, jen s sebou potřebují dostatek jídla, pití, baterku do tmy, deníček a tužku na zapsání zážitků, encyklopedii souhvězdí a planet, teplé oblečení, aby jim nebyla zima, a nějakou knížku nebo hru na zahnání nudy. Obě si zabalily věci a mohly vyrazit.

První planeta, kterou se rozhodly navštívit, byla Venuše. Když přistály na Venuši a otevřely dveře, zjistily, že

je všude červený písek. Když na něj chtěly vstoupit, zjistily, že je tak horký, že by jim spálil tlapičky a raději se rozhodly odletět zkusit jinou planetu. Domluvily se, že chtějí vidět zblízka Neptun.

Po cestě k Neptunu viděly z okénka souhvězdí Panny, Vodnáře, Váhy, Raka a Kozoroha. Najednou se před nimi objevila velká modro-bílá planeta a Mája povídá: „Hele, to bude zřejmě Neptun.“

Když přistávaly, v dálce viděly podivné tvory. Při otevření dveří uviděly krásný vodopád a všude kolem rostly prapodivné stromy, ze kterých jakoby kapala voda a Kája povídala: „Podívej se na tu nádheru kolem nás!“

Když najednou se objevili malí duhové tvorové se zvláštní anténkou na hlavách, kterou se zřejmě dorozumívali. Na přivítanou jim přinesli podivné ovoce, které vypadalo jako fialové banány, ale když se do něj zakously, chutnalo skoro jako meloun. Tvorové se zeptali Káji a Máji, z jaké planety přiletěly a ukázali jim další krásy

své planety. Poté se domluvili, že příště navštíví tvorové je. Pak už se Kája s Májou omluvily, že už musí letět, aby je Máji maminka nesháněla, že už jsou dlouho pryč.

Mája v aquaparku

Matěj Vaňous

Mája byla plyšovým maskotem třídy 4.B. Jednoho dne se třída rozhodla, že pojede na výlet do aquaparku. Když se o tom Mája dozvěděla, tak si řekla, že pojede s nimi. V den výletu si tajně vlezla k panu učiteli do batohu, aby se s ním dostala do aquaparku.

Když dorazili na místo, všichni vylezli z autobusu a šli se rovnou převléct do šaten. Když se všichni převlékli, šli společně rovnou k bazénu. Jenomže pan učitel si nechal batoh na lavičce v šatně. Mája byla dlouhou dobu zavřená v batohu a čekala, až pan učitel vezme batoh s sebou k bazénu. Ale dlouho se nic nedělo, a ani nikoho neslyšela, a tak vykoukla z batohu a zjistila, že na batoh pan učitel zapomněl. Rozhodla se tedy, že se sama půjde podívat, jak to v aquaparku vypadá a jak děti plavou.

Na dveřích ze šatny byl pověšený orientační plán. Mája se na něj dlouze zadívala a zjistila, že aquapark je rozdělený na čtyři části: šatny, saunu, dva bazény a zónu s atrakcemi. Mája chtěla odejít ze šatny, ale nedosáhla na kliku dveří vedoucích k bazénu, a proto se postavila ke dveřím a čekala, až někdo bude procházet. Za chvíli prošel nějaký pán a Mája tak proklouzla na chodbu, která vede přes sprchy až k velkému bazénu. Vydala se je tam tedy hledat.

Cesta pro ni nebyla snadná, protože musela jít po dlouhých schodech, což pro ni jako plyšáka bylo velice namáhavé. Když se konečně vyškrábala nahoru na schodiště, uviděla velký bazén. Byla z toho úplně ohromená, protože nikdy nic takového neviděla. Prohlížela si lidi, kteří tam plavali, ale neviděla tam nikoho ze 4.B. Mája dostala strach, že už její třída odchází a jí tam nechají.

Rozeběhla se rychle ze všech sil okolo velkého bazénu, aby doběhla co nejrychleji k malému bazénu, kde

by nejspíše mohly být děti. Běžela tak rychle okolo okraje bazénu, až uklouzla a spadla do vody. Mája se strašně lekla, protože neuměla vůbec plavat a voda byla navíc ještě studená. Snažila se máchat ručičkami a nožkami a jen taktak se držela na hladině. Když byla úplně zesláblá a myslela si, že je to její poslední minutka, šly okolo děti ze 4.B, a jedno z dětí si jí všimlo, natáhlo ruku do vody a vylovilo ji.

Děti Máju hned poznaly, a i když byly překvapené, kde se tady vlastně vzala a proč plave v bazénu, měly ze shledání velkou radost. Ale největší radost měla Mája, protože to všechno dobře dopadlo a Mája teď už ví, že nemá tajně utíkat a běhat okolo bazénu.

Medvědí bratříčci z Beskyd

Aneta Lopatová

Žila byla jednou jedna medvědí rodinka. Tři medvídci, kteří se jmenovali Brumla, Ludva a nejstarší Tedy. Žili sami s maminkou medvědicí Zuzulou v útulné jeskyňce schované hluboko v Beskydských lesích.

Beskydy jsou rozsáhlé tajemné hory. Byl první lednový den a do Beskyd zavítala tuhá zima. Toho dne večer šlo sluníčko brzy spát a na obloze se objevil zářivý měsíc. Zuzula uvařila medvídkům skořicovou kaši k večeři. Všichni si nasýtili břicha a šli si lehnout do svých pelíšků. Jako každý večer stočili svá chundelatá tělíčka okolo hadrové opičky Máji, kterou kdysi našli pohozenou na cestě, kudy chodívají lidé.

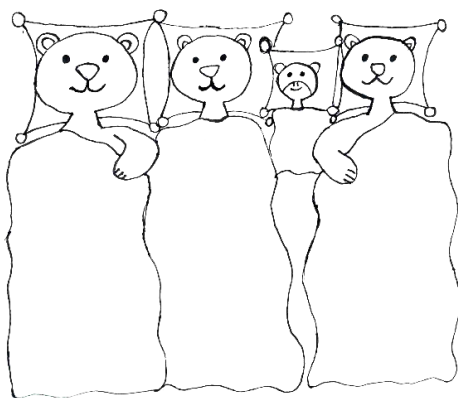
Brumla se zeptal: „Bratříčci, víte, co dělají srnky v lese, když se zatoulají od svého stáda? Zanechávají za sebou stopy a jejich rodina je pak díky tomu najde.“

Ludva řekl: „To já bych tedy za sebou zanechával větvičky na znamení, kudy jsem šel.“

A Tedy měl zase jiný nápad: „Já bych třeba přivázal ke kmeni stromu svůj červený šátek, abych věděl, kudy se mám na cestě zpět vrátit domů.“

Ještě dlouho spolu bratříčci diskutovali, až jim pomalu spadla víčka a všichni s hlavičkami položenými na

opičce Máje
pochrupovali do ticha
chladné noci,
provoněné předzvěstí
příchodu sněhu.

Druhý den
ráno je probudil
Zuzulin vzlykot. Medvídci rychle vyběhli před jeskyňku
a spatřili maminku, jak leží na kluzké zledovatělé cestě.
Honem šli mamince pomoci a zjistili, že má zraněnou nohu.

Maminku dovedli domů, ale ta naříkala: „Mládátka moje, čím teď zatopíme a co budeme jíst, když nikam nedojdu?“

Nejstarší medvídek Tedy odhodlaně prohlásil: „Ničeho se nebojte, já se o vás postarám.“

Ještě ten den se Tedy vydal do hor nasbírat větvičky a najít po cestě něco k jídlu. Lednové počasí ale bývá nejmrazivější z celého roku a často je až děsivě nepředvídatelné.

Hodiny přibývaly a najednou se nad jeskyňkou a horami semkly temné sněžné mraky. Tedy se stále nevracel. Bratříčci a maminka o něj začali mít strach. Venku se zvedl náhlý víchř, jehož chapadla dofoukla až do medvědí jeskyňky. Opička Mája se skutálela z pelíšku.

Tedy zatím bloudil v lese, když začalo hustě sněžit. Během několika okamžiků vytvořily velké sněhové vločky bílou pokrývku, pod kterou se schovaly všechny stopy i cesty. Tedy si uvědomil, že kvůli sněhové bouři zabloudil. Protože nevěděl, jak dlouho bude ještě bouře trvat, rozhodl

se, že si vybuduje menší úkryt. V okolí posbíral dlouhé větve a postavil si z nich přístřešek.

Přemýšlel, jak zařídit, aby ho bratři po vánici snadno našli. Vzpomněl si na to, jak si minulou noc povídali. Snažil se za sebou zanechávat co nejhlubší stopy, poté zapichoval na cestě do sněhu ulomené větve a nakonec přivázal ke kmeni stromu svůj červený šátek a šel se schovat do svého úkrytu.

Bratři netrpělivě vyhlíželi, až bouře přestane, aby vyrazili Tedymu na pomoc. Zanedlouho bouře přestala a bratři se s dovolením maminky vydali na cestu za Tedym. Bratři byli s maminkou domluveni, že když se bouře vrátí, tak ihned přijdou domů. Prochodili mnoho horských cest, překročili zamrzlé potoky a už to málem vzdali, když zrovna Ludva zahlédl smrkovou větev zapíchnutou uprostřed cesty a hned za ní další a další. Šli ve směru větví, až si najednou Brumla všiml červeného šátku a hned věděli, kde by Tedy

mohl být. Šli blíže k šátku a tam už se rýsovaly i polozasněžené medvědí stopy vedoucí ke křoví.

„Bratříčci, tady jseeem!!“ zakřičel Tedy ze svého úkrytu. Bratříčci přispěchali k Tedymu, samou radostí ho objali a dlouho ho zahřívali. Šátek mu uvázali kolem krku, venku se zatím rozzářilo sluníčko a bratři se vydali na cestu domů. Po cestě nasbírali dostatek jídla a větví na zbytek zimy. Za soumraku dorazili domů k mamince, které spadl velký kámen ze srdce.

Za odměnu dostali velikou porci borůvkové kaše. U ohýnku usnuli opět s hlavičkami odloženými únavou na opičce Máje ještě dřív, než si stihli uvědomit, jaké dobrodružství zažili a jakou odvahu tento den prokázali. Maminka si je spokojeně prohlížela a noha ji už pomalu přestávala bolet.

Navždy si zapamatovali, že do hor se nesmí nikdy vydat nikdo sám, obzvlášť v zimě.

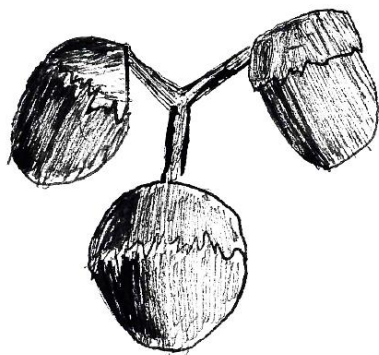
Tři oříšky pro Máju

Anna Čechová

Žila byla opička jménem Mája, která měla nevlastní sestru a macechu. Mája se musela starat o dobytek a o domácnost. Musela prát, žehlit, uklízet a vařit. Ale také měla dva zvířecí kamarády, sovičku a koníka. Vždy, když měla práci hotovou, tak nasedla na koně a jela do lesa.

Jednoho dne se na zámku konal ples. Když se macecha dozvěděla, že bude na zámku ples, tak hned poslala jednoho svého služebného, aby nakoupil látky na šaty, korále, náušnice a další věci na ples.

Když služebný jel po cestě do města, tak viděl Máju, která šla nakrmit svého koně.

„Májo, teď právě jedu do města nakoupit věci na ples. Nechceš, abych ti něco taky koupil?“ ptá se.

„Jen co ti cestou cvrkne do nosu,“ usmála se Mája.

Služebný jel z města a najednou mu do nosu cvrnkla větvička se třemi oříšky. Přijel domů a hned šel rychle za Májou.

„Májo, tady máš, co mi cvrklo do nosu,“ povídá ji.

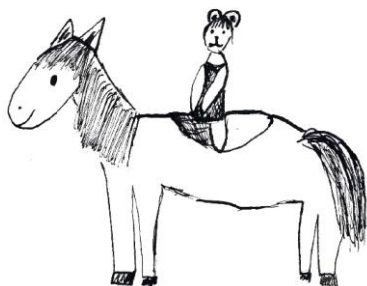
Mája si to vzala a poděkovala. Když Mája měla po práci, otevřela si oříšek a v něm bylo myslivecké oblečení. Oblékla se a jela do lesa, kde uviděla prince na lovu. Mája vyhrála lov. Musela pomáhat maceše a sestře nachystat se na ples.

Večer, když macecha a její dcera odjely na ples, tak Mája otevřela druhý oříšek a v něm byly plesové šaty. Oblékla se a jela na svém koni na ples, kde celý večer tančila s princem. Když odbila půlnoc, tak si Mája rychle oblékla plášť, a jak utíkala po schodech, ztratila střevíček. Nasedla na koně a jela domů.

Princ za Májou běžel a na schodech našel střevíček. Rychle nasedl na koně a jel za Májou. Na panství se mu ztratila, a tak s pomocí střevíčku, který si musela vyzkoušet každá dívka, hledal svou neznámou.

Mezitím si Mája rozloupła poslední oříšek, ve kterém

byly svatební šaty. Mája si je oblékla a nasedla na koně a jela za princem. Princ jí obul střevíček, který jí krásně padl na nohu. Mája a princ se políbili

a byla krásná, velká svatba. A jaké z pohádky plyne ponaučení? I když vám není dobře, nepřestávejte věřit, že se vše obrátí!

Mája v Edenu

Adam Chocholouš

„Adame, Adame, Adame?“ říká Mája.

„Co je, Májo?“ odpovídá Adam.

„No, Adame, já bych se chtěla podívat do Edenu na fotbal, na zápas SK SLAVIA PRAHA.“

„Tak jo, zítra zrovna hrají, tak honem do postele a spát. Zítra nás čeká velký den.“

ZZZ, ZZZ, ZZZ.

„Adame, vstávat, jedeme do Prahy, do Vršovic, na derby se Spartou, já jsem se nemohla dočkat.“

„Takže si sbal šálu, dres, čepici a za chvíli vyjíždíme.“

V 10:00 jsme nasedli do auta a vyjeli. Cestou jsme poslouchali všechny možné písničky a krásně nám to uteklo. Hurá, jsme tady!

„Vršovice, je 12:00, co si zajít do McDonaldu?“

„Co? Jo, jo, jo, tak jdeme.“

„Mňam, to jsem se parádně najedla.“

Zápas začíná ve 13:30, máme ještě chvíli čas, a proto jsme se rozhodli navštívit obchod se slávistickými suvenýry.

„Jéééé, tady toho mají. Koupila bych si všechno. Podívej, šály, čepice, dresy, trička, mikiny, bundy, vesty, kryty na mobil, knížky, samolepky, náramky, no toho je.“

„Májo, nemůžeš si koupit všechno, víš, kolik to stojí?“

Mája nechtěla odejít, musel jsem jí říct, že nestihneme zápas, jinak bych ji z obchodu vůbec nedostal. Už je 13:00 a jdeme na stadion. Už nastupují hráči na rozcvičku.

„Áďo, ještěže jsi mě z toho obchodu odvedl, vždyť bychom rozcvičku nestihli.“

„No, to jsem věděl právě.“

Fotbalisté odcházejí ze hřiště, protože skončila rozcvička, a Strašák, vedoucí Tribuny sever, říká sestavu našeho nejoblíbenějšího týmu. Mája tleská a křičí jména fotbalistů. Hráči nastupují, fotí se a za chvíli začíná zápas.

První poločas jsme vyhráli 2:0. Jdeme si koupit pití, popcorn a Haribo bonbóny. Ty má Mája nejradši.

„Hurá, vyhráli jsme 3:0. Já mám takovou radost a moc se těším, až to budu zítra vyprávět panu učiteli.“

Fotbalový zápas

Adam Chocholouš

„Tak Májo! Vyčistit zuby a spát. Dneska byl dlouhý den. Víkend končí a zítra se jde do školy.“

Mája si přála, aby ten dlouhý den nikdy neskončil. Byla se podívat na fotbalovém utkání Spartaku Sezemice, kam ji vzal Adam. Utkání skončilo remízou. Prý vlastně nikdo nevyhrál ani neprohrál. Mája se přikryla, zavřela oči a už přemýšlela o utkání. Proč vlastně nikdo nevyhrál? Ona by jistě vyhrála. Za chvíli tvrdě spala...

„Tak hoši, dneska to nebude snadný. Máme silného soupeře a taky nějaké hráče skolila ta viróza.“

Mája nevěděla co je to „viróza“, ale byla ráda, že ji teda neskolila taky. Zápas nezačal zrovna dobře. Do branky spadly už tři góly. Mája přitom fandila ze všech sil, jako

správný maskot Spartaku. Neposeděla, skákala, předváděla výkop a kličky. Prostě jako opice.

O poločase se všichni snažili vymyslet novou taktiku. Trenér byl bezradný: „Je to špatný, chlapci, nejsme v kondici. To už Mája hraje na lavici líp.“

„A proč teda nehraje s námi?“ zeptal se Adam, „jako náš maskot patří do týmu.“

A tak Mája nastoupila do zápasu jako útočník. A byla to teda podívaná. Mája běhala jako vítr a předváděla kličky a hlavičky a najednou: „Góóól, góóól, góóól, góóól!“

Mája se radovala, jaká je to zábava. A bylo to. Spartak vyhrál 4:3 a Mája byla nejlepším hráčem. Ještě dlouho všichni volali: „Mája, Mája, Mája.“

...

„Májo, Májo, Májo, vstávej! Musíme do školy!“

Mája otevřela oči a uviděla Adama: „Co se ti to dneska zdálo? Vypadalo to, že hraješ fotbal.“

„No právě!“ pomyslela si Mája a pohladila fotbalový míč, který měl Adam pod peřinou.

Jak se opička Mája ztratila v pohádkovém lese

Dominik Žoček

U lesa stála malá chaloupka a v ní bydlela malá opička Mája se svojí maminkou a tatínkem. Mája byla velmi hodná a laskavá, ale také velmi zvědavá, a tak se často dostala do nějakého maléru.

Jednoho rána se Mája probudila a byl krásný slunečný den, tak se rozhodla, že si půjde hrát ven, navštívila své kamarády, jenže žádný si nemohl jít s ní hrát, jednoho bolel zoubek, druhého ouško, další měl naraženou pacičku, další musel pomáhat mamince s úklidem a tak to šlo dál a dál a Mája zjistila, že ani jeden z jejích kamarádů si s ní nemůže jít hrát, ale sama si hrát nechtěla, protože to byla strašná nuda. Tak se rozhodla, že si zkusí najít nějakého nového kamaráda, který by si s ní mohl hrát.

Jenže kde hledat, když široko daleko nikdo jiný není? Mája věděla, že jí maminka s tatínkem zakázali chodit hlouběji do lesa, protože les byl kouzelný a žily v něm kouzelné bytosti a jak už to tak často bývá, né všechny kouzelné bytosti jsou hodné. Ale jelikož Mája měla ráda dobrodružství a byla velmi zvědavá, tak si řekla, že když půjde jen kousek dál, že se určitě nemůže nic zlého stát.

Tak se tedy vydala na cestu do lesa. Chvilku šla a u lesní tůňky viděla, jak na vrbě sedí starý vodník a zašívá si díru na fraku, Mája ho pěkně pozdravila, ale vodník jen zvedl hlavu a pokračoval dál ve své práci. Mája tak usoudila, že asi nechce být rušen a šla tedy dál, po cestě potkala ještě spoustu kouzelných bytostí, jako jsou třeba skřítkci a víly, jenže nikdo z nich také nejevila zájem si s Májou hrát.

Mája byla trochu smutná, ale nevzdávala to a šla dál, jenže jak tak šla, úplně zapoměla na to, jak dlouhý čas už uplynul, a začalo se stmívat. Mája se rozhlédla kolem a až teď si uvědomila, že vůbec neví, kde je a jak se teď dostane

domů, než bude úplná tma. Bloudila lesem a snažila se najít cestu zpět, ale marně.

Už vylezl měsíc a byla hrozná tma, Mája se začala bát a začala litovat, že neposlechla maminku s tatínkem a dala se do pláče. Najednou uslyšela tenký hlásek, který se ji zeptal: „Pročpak pláčeš?“

Mája zvedla hlavu, ale nikoho neviděla. Najednou se ozvalo: „Tady dole.“

Mája sklopila hlavu a před ní stálo malinkaté stvoření, bylo krásné a překrásně svítilo. Mája se s údivem zeptala: „Kdopak jsi? Jsi tak krásná.“

Stvoření se zasmálo, poděkovalo a řeklo: „Já jsem světluška Eliška, a ty?“

Mája se představila a s pláčem Elišce vyprávěla, co se jí přihodilo. Eliška se usmála a řekla: „Nebud' smutná, já ti pomohu najít cestu domů, jsem sice malinká, ale znám celý les a ještě nám budu na cestu i svítit.“

Mája se zaradovala, poděkovala Elišce a vydali se na cestu, cesta chvilku trvala, ale za nedlouho už Mája viděla světylko jejich chaloupky. Když došly až ke dveřím, Mája zaklepala na dveře, dveře se otevřely a maminka s tatínkem byli hrozně šťastní, že se jim Mája vrátila domů a je v pořádku. Mája rodiče pevně objala a slíbila jim, že už nikdy nikam nepůjde bez jejich svolení.

Nakonec všechno dobře dopadlo, Mája se ponaučila a vždy, když někam chce jít, se nejdříve zeptá maminky nebo tatínka. A také je velmi šťastná, že našla novou kamarádku, se kterou si teď může hrát a představit ji ostatním kamarádům.

Opička Mája a kouzelný banán

Ella Gančarčíková

V hlubokém deštném lese, plném tajemství a krásy, žila malá opička jménem Mája. Mája byla neobyčejně zvědavá a každé ráno se probouzela s novým nápadem na dobrodružství. Skákala z větve na větev, hrála si s ostatními opičkami, běhala po lese a hledala nové věci, které by mohla objevit. Les byl pro ni jako obrovské hřiště, kde se mohla vyběhat.

Jednoho dne, když Mája skákala mezi stromy, si všimla něčeho, co ji okamžitě zaujalo. Na vrcholu velkého stromu rostl zvláštní banán, který se leskl ve slunečních paprscích jako zlatý poklad. Nikdy v životě neviděla takový banán. Byl obrovský, jasně žlutý, a vypadal tak lákavě, že Mája věděla, že ho musí ochutnat.

„Co když je to kouzelný banán?“ pomyslela si Mája.
„Možná je.“

Bez váhání vylezla na vysoký strom a začala šplhat vzhůru. Cestou mījela opičky, které se jí smály a volaly na ni:
„Májo, kam to lezeš?“

Máje uklouzla noha a letěla na zem pořád rychleji a rychleji, až narazila do obrovské hromady listů na zemi. Naštěstí to nebylo moc bolestivé, ale Mája se trochu otrásla a zamotala se jí hlava. Ale po chvíli si řekla, že to zkusí znova a opatrněji. Lezla a lezla.

„Jupí, už jsem tu! Tak jaký je kouzelný banán? Mňamm, lepší banán jsem nikdy nejedla.“

Mája pomalu lezla dolů, byla strašně ráda, že ochutnala kouzelný banán. A jaké z příběhu plyne ponaučení? Nikdy nespěchejte, ať si nic neuděláte!

Opička Mája a ukradené království

Šimon Řezanina

Žila byla jednou jedna malá opička, která se jmenovala Mája. Byla chytrá, hodná, vždy ochotná každému pomoci a pořád nosila šálu. Žila v malé vesničce v jednom nevelkém království, kterému vládla přísná, ale spravedlivá královna. Jednoho dne si Mája řekla, že se vydá do světa. Sbalila si něco na cestu a vyrazila. Po dlouhé cestě dorazila do sousedního království. Na hranicích uviděla budku s velkou závorou a ostnatými dráty. V budce spával mladý voják. „Nepamatuju si, že by tady byla celnice“, pomyslela si Mája. Mája tedy přišla k budce blíž.

„Dobrý den,“ řekla Mája.

Voják ale pořád tvrdě spal. Mája to zkusila o něco hlasitěji. To vojáka už probralo.

„Potřebuju se dostat přes hranice,“ řekla Mája.

„Dobře. Průkaz, prosím,“ řekl otráveně voják.

Mája se podivila a řekla: „Jaký průkaz? Já o žádném průkazu nevím.“

„Tak v tom případě vás přes hranice nemůžu pustit. Každý, kdo chce přejít přes hranice, musí mít průkaz. Na to je zákon.“

„Co prosím!?“

Mája z toho byla celá zmatená. Nevěděla, co má dělat. Tak si šla sednout pod nedaleký strom. Přemýšlela, co se tam mohlo stát, a říkala si: „To nemůže být jen tak.“

Rozhodla se, že na to musí přijít. Přišla znovu k vojákovi, ale zjistila, že už zase usnul. Chtěla ho probudit, najednou ji ale něco napadlo. V ostnatém plotě o kus dál byla malá díra. Mája se skrčila a pomalu se proplížila dírou. Bylo to jen taktak, ale zvládla to. Blízko uviděla vesnici

a rozhodla se do ní jít a poptat se místních, co se tu vlastně stalo. Když tam vešla, potkala v ní arandaspise Gilberta.

„Ahoj, já jsem Gilbert, a kdo jsi ty?“ řekl Gilbert.

„Jsem Mája, těší mě,“ odpověděla Mája, „nejsem místní. Chci se proto zeptat na...“

Nestihla otázku dokončit, protože najednou uslyšela hlasité dupání koňských kopyt. Byli to výběřčí daní s doprovodem několika vojáků.

„Poslouchejte všichni! Výběr daní! Výběr daní!“

Výběřčí začali vybírat daně mezi lidmi a vojáci na ně dohlíželi. Pomalu se přibližovali k Máje a Gilbertovi.

„Pojď! Musíš se někam schovat!“ řekl tiše Gilbert a zašel za dům.

Mája ho následovala. Gilbert otevřel nějaký prázdný sud a řekl tiše: „Tady! Schovej se!“

Mája tedy vlezla do sudu. Gilbert zavřel víko a schoval se vedle sudu do slámy. Mája slyšela, jak kolem

nich prošel nějaký voják. Chvilku ještě Mája čekala, jestli se něco stane. Po chvíli uslyšela, jak Gilbert vylézá ze slámy. Gilbert otevřel víko od sudu a Mája vylezla ven.

„Proč se před nimi schováváme? A vůbec, co se to tu stalo? Dříve to tu takhle nevypadalo,“ řekla Mája.

„Museli jsme se schovat, protože ty nemáš vizitku,“ řekl Gilbert. Když ale viděl její nechápavý výraz, pokračoval.

„Každý, kdo je cizinec, dostane u celnice vizitku. Ty nejsi zdejší. Pokud bys byla, musel bych o tobě něco vědět. Musela jsi tedy nějak obejít celnici. A kdyby tě vojáci tady ve vesnici bez vizitky našli, šla bys přímo do žaláře,“ odpověděl Gilbert.

„A proč ses schoval i ty?“ zeptala se Mája.

„Nóó... Protože zkrátka nemám peníze,“ odpověděl Gilbert. „Odkud vůbec jsi? Z nějakého sousedního království?“

„Ano. Jsem z Dagoňského království,“ řekla Mája.

„Jak jsi to myslela s tím, že to tu takhle dříve nevypadalo?“ zeptal se Gilbert.

„Všechno to tu bylo takové barevnější. Celnice tu taky nebyla,“ řekla Mája.

„Hmm... To máš pravdu. Ty časy mně chybí. Předtím tady vládl moc hodný král. Jmenoval se Milbert III. Náhle ho ale postihla velmi zlá nemoc a následně zemřel. Po jeho smrti přišel na trůn jeho syn Wilbert. Ten myslí jenom na sebe a na bohatství. Lidem nasliboval spoustu dobrých věcí. Všichni mu věřili. Ukázalo se však, že nic z těch věcí ve skutečnosti nechce dělat. Chtěl pouze jejich přízeň a peníze. Samozřejmě. Potom to šlo z kopce. Zvýšily se daně a přibyla spousta zákazů. Některé zákazy úplně nesmyslné. Nikdo nesmí ven z království. A já se tady různě schovávám,“ vypověděl Gilbert.

„To muselo být hrozné,“ řekla Mája. „Musíme s tím něco udělat!“

Tahle odpověď Gilberta zarazila: „Ty se chceš postavit celé armádě a riskovat tím život!? Tak to ti přeju hodně štěstí.“

Pak se už chystal odejít, ale Mája ho zastavila: „Počkej! Ty půjdeš se mnou! Říkal jsi, že máš nějaké mapy podzemních tunelů! Mohli bychom nimi projít a-“

Gilbert ji skočil do řeči a trval na svém: „Schoval jsem tě a řekl jsem ti, co jsi chtěla. Takže prosím jdi.“

Mája se ho pořád snažila přemluvit: „No tak, Gilberte, prosím. Aspoň to zkus. Kdyby se cokoli stalo, slibuji, že bych-“

Gilbert to už nevydržel a rozkřikl se: „Myslíš si, že jsem to nikdy nezkoušel? Několikrát jsem to zkoušel! Vždycky to ale skončilo neúspěchem a ztrátou.“

Chvíli bylo ticho. Pak Mája znovu promluvila: „To je mi opravdu líto. Ty ale chceš žít takhle celý život? Schovávat se a strachovat se kvůli žaláři? Opravdu chceš takhle žít?

A o ostatních lidech už nemluvím vůbec. Gilberte, prosím. Opravdu mi na tom záleží.“

Odmlčela se.

„No dobře. Já tedy s tebou půjdu. Přesvědčila jsi mě,“ řekl s úsměvem Gilbert.

Mája se radovala: „Jupí! Já věděla, že půjdeš se mnou!“

„Nejdřív ale musíme vymyslet plán,“ řekl Gilbert a pustili se do práce.

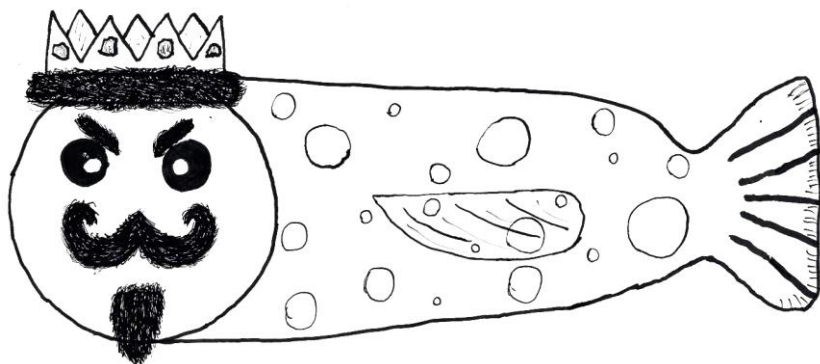
Trvalo jim to celou noc, než plán dokončili. Ráno vyrazili a proplížili se k jedné obrostlé polorozpadlé chatrči. Gilbert otevřel dveře a byla v ní obrovská díra.

„Tohle je jediný tunel, na který ještě nepřišli,“ řekl Gilbert.

Když prošli tunelem, vylezli za obrovským královským palácem. Kousek dál uviděli zbrojnici, která byla pootevřená. Nikdo v ní nebyl. Mája s Gilbertem si na sebe

vzali strážní výzbroj. Pak obešli palác a narazili na stráž. Ty si myslely, že jsou to jedny z nich a pustily je dovnitř. Uvnitř je oslnila blýskavá záře. Všude byl mramor, na zemi červený koberec a na stěnách visely samé portréty krále Wilberta a fialové prapory s velkým zlatým „W“ uprostřed.

Zamířili rovnou do kasáren. Stráže měly zrovna oběd, tak se divily, kdo je ruší. Mája je začala přemlouvat, ať nechají práce a vzbouří se. Říkala jim taky o všem, co se děje v království a o většině strážů vůbec nevěděly. Mája je nakonec přesvědčila a všichni se vydali do věže. Tam našli krále Wilberta, který taky zrovna obědval.

„Co to... Ty? Doufal jsem, že tě už nikdy neuvidím, Gilberte! Strážé! O...Vy jste už tady? Konečně jste, kde chci. Okamžitě ho zatkněte! I s tou ehm... Kdo vlastně jsi? Nějaká opice, co utekla z cirkusu?“ povídal Wilbert.

„No dovol! Jsem opička Mája!“ obořila se na něj Mája.

„Tak dost! Teď budeš pykat za své zlé činy můj nevlastní bratře!“ řekl Gilbert a strážé se k němu hrnuly.

„Ne! Stát! Dám vám všechno, co budete chtít! Prosím!“ žadonil Wilbert.

„My už se nenecháme od tebe obelhávat!“ pronesl jeden ze strážů. Strážé Wilberta skoro měly, ale v poslední chvíli Wilbert vyskočil z okna a přitom řekl: „Sbohem, hlupáci!“

Spadl přímo do velkého lavóru s vodou. Moc si tím ale nepomohl, protože neuměl plavat (i když je to ryba). Strážé potom Wilberta vytáhly z lavóru a daly ho na pěkných pár let do žaláře.

„Gilberte,“ zeptala se Mája, „proč jsi mi neřekl, že jsi s Wilbertem příbuzný?“

„Nechtěl jsem se tím moc chlubit. Vlastně je to můj nevlastní bratr. Když můj otec zemřel, přivlastnil si celé království a mě vykopl z paláce a nedal mi vůbec nic,“ řekl Gilbert.

„To jsi mi mohl klidně říct! Stejně bychom byli pořád přátelé,“ řekla Mája.

A tak se Gilbert stal králem a začal dávat všechno do pořádku. Mája se rozhodla, že už půjde domů. Věděla už, že ne vždy může ostatním věřit všechny jejich sliby.

Když šla přes hranice, tak viděla místo budky už jenom černý obrys v zemi. Všechno zas bylo tak, jak má být.

Tři opičí princezny

Ema Spěšná

Za sedmero horami a sedmero údolími v Asijskopralesním království žily tři opičí princezny. Bylo to království šťastné, ale poslední dobou to s celou zemí šlo od deseti k pěti, jelikož zlý sousední král Šavlozubé říše jim kradl jídlo. A tak obyvatelé Asijskopralesního království za pár měsíců neměli co jíst. Proto se jeden odvážný opičák jménem Ota vypravil do Šavlozubé říše. Odtamtud se už nevrátil. Proto se princezny Kája, Jája a Mája rozhodly, že půjdou Otovi naproti.

Princezny došly až před věznici a nakoukly okénkem, že se zeptají, jestli někdo neviděl Otu. A co princezny neviděly? Na kamenné lavičce tam seděl Ota. Unavený mladý opičák Ota je zahlédl koutkem oka. Nemohl uvěřit svým očím. Zamrkal, ale princezny nezmizely. Vyskočil a uháněl k oknu a začal jim vyprávět svůj příběh:

„Šel jsem přes hlavní bránu do Baltazarovu hradu a chytili mě strážníci, odvěkli mě až sem a tady tvrdnu jako starý chleba,“ dovyprávěl Ota.

A najednou Máju napadlo: „Hej Oto! Nevíš kde je klíč od těch dveří?“ zeptala se a Ota jí odpověděl: „Nooo, asi je má Baltazar.“

A tak se princezny vydaly k Baltazarovu hradu. Když přišly na nádvoří, tak viděly fontánu ze zlata. Ale nebyla to obyčejná fontána - byla to mluvící fontána. Zvířata na nádvoří si jich nevšíkala, protože sama měla práce až nad hlavu. Dívky přistoupily k fontáně a zahleděly se do vody. A fontána najednou promluvila.

„Dobrý den, dívky. Copak tu děláte?“ zeptala se.

A Jája odpověděla: „Dobrý den, fontáno, my hledáme klíč ke vězení. Je v něm zavřený náš kamarád Ota.“

A fontána na to: „Tak to asi budete chtít poradit, co?“ zeptala se.

„Tak to bychom chtěly,“ řekly princezny jedním hlasem.

„Tak já vám dám radu. Běžte do kuchyně a řekněte: Dezert dobrý - všechno dobré. A oni vás pustí dovnitř s jídlem pro Baltazara. Počkejte, až se bude dívat z okna, seberte mu klíč a utečte zachránit svého kamaráda,“ poradila fontána.

„Děkujeme!“ poděkovala Kája, „tak my jdeme.“

V kuchyni našli šéfkuchaře a řekli mu: „Kde je jídlo pro Jeho Výsost? Už má hlad!“

A šéfkuchař na to: „A heslo znáte?“

„Ano známe: Dezert dobrý - všechno dobré,“ odpověděly pevným hlasem.

„Tak tady to máte,“ řekl kuchař a dívky vzaly podnosy a šly to odnést králi. Zaklepaly a čekaly, až je pozve dál. Zanedlouho se ozvalo: „Dále!“

A tak vešly. V komnatě stál Baltazar a čekal na jídlo. Mlsně se kouknul na jídlo a poté se podíval z okna. Po obloze letělo 15 stíhaček a dívky uviděly klíč od vězení. Nebylo pochyb, jestli je to ten pravý. Byl vyroben ze stejného materiálu jako mříže. Když Baltazar nedával pozor, tak Jája popadla klíč a řekla: „Dobrou chuť, Vaše Veličenstvo. Nashledanou!“

Princezny co nejrychleji vyběhly z místnosti. Běžely až k vězení a odemkly Otovu celu. Ota vyběhl ven. O setinu vteřiny později slyšeli zlostné vrčení a dusot tlap, jak se za nimi hnál král Baltazar. Mája dostala nápad. Postavila se

před dveře cely, a když byl Baltazar metr před ní, tak uskočila stranou a zabouchla dveře za králem, který vletěl dovnitř, přičemž se klíč zlomil na dvě části. Princezny a Ota pak odešli spokojeně domů. Po cestě Ota sbíral květiny a požádal Máju o ruku.

Když došli na zámek, konala se velkolepá svatba a Mája s Otou se stali novými vládci. Mája a Ota žijí šťastně až dodnes. A oba od té doby věděli, že budeme-li mít stejné cíle a otevřená srdce, můžeme dosáhnout velkých výsledků.

Vánoční zázrak

Michael Ben

Každá země má svého krále Vánoc, což je celkem 193 zemí a tím pádem i 193 králů. Jedny Vánoce se však znenadání přihodila nemilá událost. Ježíškovi se rozbilo přenášedlo a tím ztratil schopnost létat. Santa Clausovi se rozbily sáně, jeho sobí elita dostala rýmu a rozvoz dárků k dětem byl náhle ohrožen.

Nyní mohl pomoci už jen zázrak. A pokud je řeč o zázraku, vzpomeneme na naší milovanou opičku Máju, která se snad pro kouzla už narodila. V jejím rodném městě Sezemice chrání a podporuje děti z 5.B., a vycítí, když je jim nejhůř, nebo cítí smutek. A přesně taková chvíle přišla nyní.

Obávala se toho, že by děti měly přijít o Vánoce a o dárky. Mávla tak svou magickou hůlkou a z čista jasna se Santovy sáně opravily, sobi se uzdravili a Ježíšek zase mohl létat.

Nakonec byl každý obdarován a všechny děti měly úsměv na tváři. I Mája. Podařilo se jí totiž udělat šťastné děti činností, kterou má sama ráda. A to je dobrá cesta ke štěstí, nemyslíte?

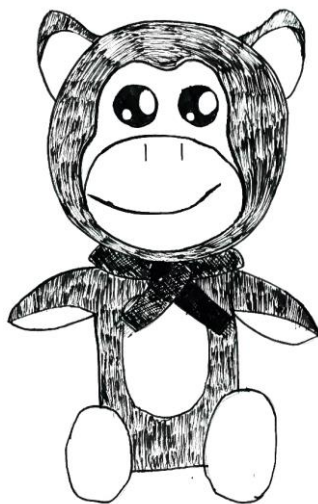

Mája na výletě do Sezemic

Dominika Bártová

Ahoj, já jsem Mája, tedy opička jménem Mája. Jsem cestovatelka, která miluje navštěvování nových států, zemí, měst, památek (UNESCO) a také hlavně ZOO. Miluju prozkoumávání různých hradů a zámků. Nejvíce na tom zbožňuju, když tam můžu najít spoustu nových kamarádů. Když jdu do ZOO tak se tam můžu setkat se spoustou nových zvířátek. Moje nejoblíbenější zvířátka jsou opičky. A některé se tam jmenují jako já, Mája. 😊

Dnes je můj nejlepší den, protože pojedu do Sezemic. Strašně moc se tam těším, už si jdu sbalit a pojedu vlakem. Doufám, že tam najdu spoustu nových kamarádů. Pojedu do Sezemic,

protože jsem to tam ještě nikdy neviděla a strašně mě zajímá, jak to tam bude vypadat. Bydlím v Praze, takže to mám hodně daleko. Zjistila jsem si o Sezemicích hodně věcí, třeba, že jsou v Pardubickém kraji a také, že tam protéká řeka Loučná zhruba 6 km severovýchodně od krajského města Pardubice. Tak, a teď se půjdeme připravit na cestu do Sezemic. Mám sbaleno a pojedu tam na celý jeden měsíc, takže si to tam pořádně užijeme.

...

Už jsem v Sezemicích, cesta byla velmi náročná, musela jsem pořád přestupovat z vlaku do autobusu. Dokonce jsem tam potkala dost kamarádů, kteří taky jeli do Sezemic. Tam jsem si našla nějaký malý hotel. Zjistila jsem si také, že vedle Sezemic je Kunětická hora. Báječné, že? Mám tam hodně místa na prozkoumávání.

...

Bylo už hodně pozdě večer, když jsem přijela do Sezemic, musela jsem hned jít spinkat, abych na další den

byla odpočinutá. Ale teď už je zase ráno a musím jít do školy. Moc se těším do školy, protože tam určitě najdu nové kamarády.

...

Ve škole jsme se učili s báječným učitelem. Odpoledne, když jsem šla domů, tak jsem tam potkala opičku jménem Kristýnka, tak jsme se skamarádily a teď spolu chodíme ven. Ona tam je také poprvé, prý se tam s rodinou nastěhovali před pár dny, takže můžeme prozkoumávat spolu, protože Kristýnka také miluje prozkoumávání různých památek. Další den jsme se vydaly do ZOO, Kristýnka to tam už trochu zná, takže jsme tam byly spolu. Šly jsme tam zkoumat nová zvířátka, bavilo nás to. Kristýnka je fotografka, takže si to všechno fotila. Je to moje nejlepší kamarádka a mám ji strašně moc ráda.

V ZOO bylo hodně strašidelných zvířátek, třeba tygr, toho se moc bojím. Mohly jsme se tam projet ve velice roztomilém vláčku. Pak jsme šly do stánku a tam jsme se

navečeřely, protože už byl večer. Mohly jsme se pak jít podívat na noční zvířátka, byla tam třeba noční sova, atd. Moc jsme si to užily a teď zase do postele... Byl to báječný den, moc nemám ráda, když musím jít spinkat, protože nejsem moc unavená, ale i tak musím. ☺

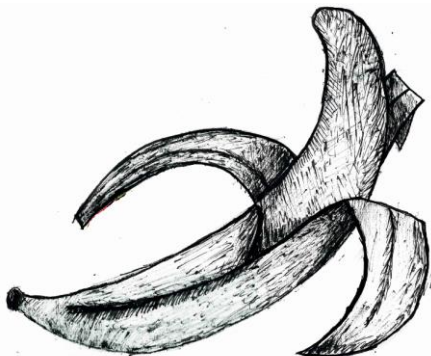
Další den jsem zase šla za Kristýnkou do školy, škola je důležitá, takže se tam těším. Sezemice mám moc ráda a miluju na nich, že je tu hodně přírody, v Praze žádná není, takže si toho moc vážím. Po škole Kristýnka šla ke mně do hotelu, koukaly jsme se na telku, moje mamka byla v práci i taťka byl v práci, když přišli, tak jsem se jich zeptala, jestli

u nás může spát Kristy, říkali, že jo! ☺ Takže u nás spinká Kristy.

Další den byla sobota, takže jsme s Kristy byly venku, jelikož má psa, tak jsme šly s ním, její pejsek se jmenuje Klouvinka. Má moc ráda hračky a ráda chodí ven. Pak jsme šly zase domů, tentokrát k ní, hrály jsme si tam s Klouvinkou. Pak jsem spala u ní. V neděli jsme se šly podívat na Kunětickou horu, tam taky jezdil vláček, byl zadarmo, tak jsme jely

nahoru vláčkem a dolů pěšky. Byl krásný slunečný den, takže jsme tam mohly být dlouho. Byly tam stánky s hračkami, já jsem si koupila luk a Kiky si

koupila hrníček s Kunětickou horou. Byly jsme tam s Klouvinkou, která si tam vybrala plyšáka. Kiky jí to musela koupit, no je to její pes a jí kupuje všechno, taky si přeju psíka. Už se stmívalo, tak jsme musely jít domů kvůli tomu,

že bydlíme v Sezemicích a né v Kuněticích. U Kiky jsme si hrály s novými hračkami. Potom jsem už musela jít domu, protože zítra je pondělí a jde se zase do školy. V pondělí chodíme se školou plavat do aquaparku, moc se těším. Nejdříve půjdeme na 1 hodinu do plaveckých bazénů a pak do aquaparku. Já teď musím jít spinkat.

...

Už bylo ráno a šla jsem do školy, měla jsem připravený batoh, a už jsem musela jít. Měly jsme s Kristýnkou sraz u školy v 7:25. A s rodinou jsme se dohodli, že v Sezemicích zůstaneme. A v Praze náš byt prodáme.

...

Už bylo po plavání a rychle jsme jeli na pár dní do Prahy, abychom mohli prodat ten byt a pak jet zpět a stěhovat se do Sezemic. Budeme tam od pondělí do pátku. Za pár hodin pojedeme, musím si sbalit. Pojedeme vlakem, tak si to musím užít. Za 10 minut jedeme a na poslední chvíli s námi pojede Kristy, ☺ jsme obě rády, že můžeme jet

spolu. Cesta bude trvat cca 58 minut, já moc dlouhé cesty nemám ráda, takže musím mít prášek na dlouhé cesty. Je strašně nechutný a to nemám ráda, ale musím to vydržet.

...

Už jsme v Praze, cesta byla zábavná a s Kristy jsme se pořád smály. V Praze máme malý byt, který chceme prodat. Kristy alespoň ví, kde jsme bydleli. Byl docela malý, ale nám to nevadilo, jelikož jsme malá rodinka, tak jsme větší byt nepotřebovali. Nejdříve jsme si, ještě než jsme odjeli, domluvili veliké nákladní auto, do kterého jsme nakládali nábytek.

Jako první jsme naložili obývací pokoj a pak můj pokoj a nakonec celou koupelnu a ložnici. Bylo to vážně náročné, ve středu jsme to jeli odvézt. Máme veliký domek se zahradou i balkonem, je báječné mít svůj dům.

Náš byt v Praze se prodal za 3 miliony, takže můžeme mít taky pejska, jako má Kristy. Bude se jmenovat Áres, hezké jméno že? Miluju pejsky, takže jsem moc nadšená.

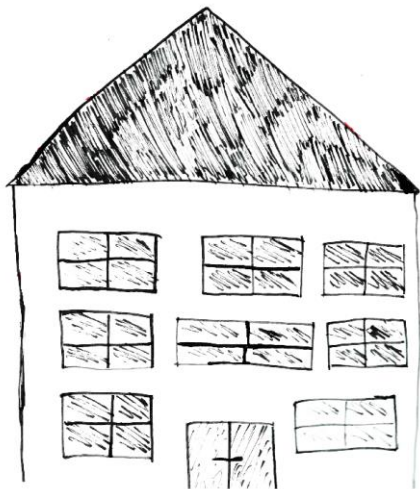

...

Za pár dní jedeme pro nového pejska a dneska pojedeme do obchodu pro psí potřeby, moc se těším, pojedeme i s Kristy, protože oni mají pejska, takže ví, co potřebují. Koupili jsme si nové auto, takže už nemusíme čekat na autobusy. Pojedeme tak za 10 minut, takže se musíme s Kristy připravit. Koupili jsme Áresovi i obojek s jeho jménem „Áres“, takže bude nadšený. Koupili jsme pelech, misky, vodítko, postroj, obojek, obleček, a to je asi vše. My už víme, jak bude vypadat, protože už jsme se byli na něj podívat, byl strašně roztomilý a poslušný.

...

Je další den a my si jedeme pro štěňátko, jupí! Jdu si jen sbalit a jedeme, a jelikož u nás

spala Kristy, tak jede taky. Už jsme doma a ne jenom čtyři, ale už i pět nás je. Celý den jsme si hráli, Kristy si k nám přivedla Klouvinku a já doma mám Árese, takže jsme si hráli všichni spolu.

Takhle to pokračovalo až do dneška. Crrrrr, zvoní zvonek a pohádka je konec. Z našich dvou malých princezen se stala jedna nerozlučná čtveřice.

Opička Mája a tajemná velryba

Aneta Lopatová

Daleko v krajinách, kde se oceán třpytí v odstínech tyrkysových křišťálů a omývá břehy tropických ostrůvků, žila zvědavá opička jménem Mája. Každý den si hrála s ostatními zvířátky a objevovala nové kouty svého domova, ostrova Smaragdai.

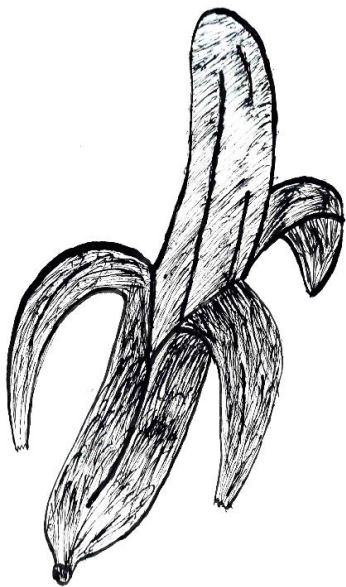
Skákala po stromech, pozorovala přírodu a neustále povykovala při svých dobrodružstvích. Ostrov byl porostlý obřími palmami s těmi nejsladšími banány, které měla Mája ze všeho nejraději. Celý rok tu kvetly pestrobarevné keře s květy většími než mořské valouny. Ale i přesto, že byl ostrov přímo čarovný, Mája se stále snažila najít něco nového a ještě více vzrušujícího.

Jednoho večera, když zasněně pozorovala další růžovo-zlatavý západ slunce, jak se rozpouští v dáli do mořských vln, zatoužila zjistit, co se skrývá za horizontem.

„Co se děje na jiných ostrovech? Kdo tam žije? Rostou tam ještě sladší banány, než ty Smaragdaiské?“ pomyslela si.

Tato myšlenka nenechala její zvědavou hlavičku v klidu spát. Začala proto spřádat plány, jak si postaví vor z bambusových kmenů, s jehož pomocí by se mohla brzy porozhlédnout alespoň kousek po moři. Druhý den utíkala do džungle nasbírat

vhodné kmeny a bambusové tyče, které se jí podařilo svázat liánami, až byl vor hotov. Honem se s ním vydala na mělčinu do Smaragdaiské laguny. První vlna vor nabrala na svá

bedra a než stihl Máje odplout, opička na něj bez váhání naskočila.

Mořské vlny ji nejdříve nesly ladně a nenápadně po laguně, Mája mávala modro-žlutým rybičkám a zeleným krabům, smála se a zpívala jim, až se najednou octla na širém moři daleko od ostrova. Mája byla stále tak nadšená, že zapomněla sledovat, jak rychle se její malé plavidlo vzdálilo od laguny. Slunce začalo zapadat a obloha opět nasála svůj typický večerní odstín. Vor i s Májou stále plul dál. Najednou se Mája zarazila, když na ni dýchla prázdnota oceánu. Moře začalo být neklidné a silné vlnobití rozhoupalo její vor. Mája si začala uvědomovat, že se dostala příliš daleko, oceán se zdál tak strašidelně nekonečný oproti malému ostrůvku, na jehož hranice byla zvyklá. Horizont byl ale stále stejně vzdálený, jako když ho sledovala ze svého bezpečného místa na Smaragdai.

V dálce se objevila velká vlna, která zmítala jejím vorem ze strany na stranu. Mája se chytla kusu liány, co se

uvolnila na voru, a křičela o pomoc, ale nikdo ji nemohl slyšet. Všude kolem ní bylo jen nekonečno mořské vody a ostrůvek, kde dosud žila, už se schoval v dáli. Teď už začala panikařit a zoufale hledala nějaký způsob, jak se dostat na nejbližší bezpečný břeh.

A právě v tu chvíli, když už ztrácela naději, se pod jejím vorem mihl dlouhý temný stín. S děsem v očích Mája sledovala, jak se stín vynořuje z hlubin oceánu a proměňuje se v obrovskou velrybu. Její nekonečné tělo se otočilo hlavou k opičce. Mája se s úlevou zahleděla do nádherných velrybích očí, které vyzařovaly moudrost. Z nitra velryby se ozvala kouzelná uklidňující melodie. Mája měla pocit, jako by měly s velrybou něco společného a že je to její přítel. Velryba na ni konejšivě přimhouřila své tajemné oči a mohutným pohybem těla zvedla obří ocas. Pomalu vedla vor s opičkou k pobřeží. Mája s nastupující nocí a houpavým pohybem voru rychle usnula. Velryba majestátně plula těsně pod hladinou oceánu a vor s malou opičkou nesla tiše na své hřbetní ploutvi směrem k jejímu domovu. Za hluboké

noci dorazily k Smaragdaiské mělké laguně, kde už velrybí svět končí a tak svěřila vor síle nočního přílivu, který ho tiše zanesl na samotný břeh.

Ráno, když sluníčko vykouklo nad obzor a paprsky probouzely přírodu k dalšímu tropickému dni, Mája se převalila v měkkém písku, otevřela zalepené oči a lekla se, kde má vor. Ten už se pokojně houpal zaseklý mezi mořskými valouny. Sedla si a uvědomila si, že všudypřítomný oceán okolo ní zmizel. To ji sice uklidnilo, ale pak rychle vstala a dojatě zamířila pohledem na daleký horizont, kde žije kouzelné stvoření, které už možná nikdy neuvidí. Mája pronesla po mořském vánku velrybě vzkaz: „Děkuji Ti, drahá velrybo, že jsi mi zachránila život.“

V ten moment se kdesi v dáli mihla veliká ploutev jako stín, mávla na Máju a zmizela mezi vlnami. Mája už nikdy nezapomněla na svou noční výpravu na otevřené moře, ani na hodnou velrybu, která jí ukázala, že i v nejkrušnějších chvílích je vždy nějaká naděje. Pochopila,

že i velcí tvorové v sobě mohou ukrývat mír a přátelství stejně tak, jako ti malí. Také si uvědomila, že nežije jen na malém ostrůvku, ale je součástí rozmanitého nekonečného světa přírody, kde jsou všichni tvorové jedna velká rodina.

Mája na dovolené

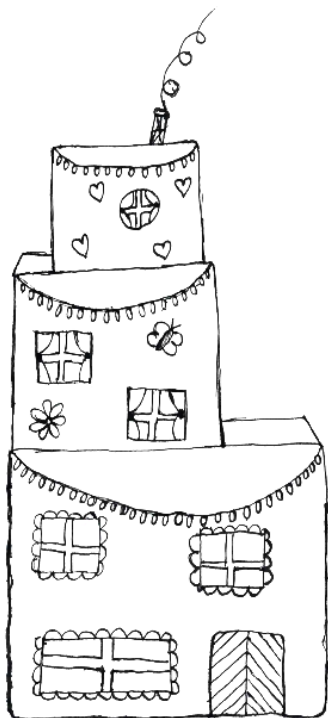
Natálie Francová

Za devatero horami a devatero řekami žila ve velkém domečku opička Mája. Mája měla hodně kamarádů a s nimi

hromadu zážitků.

Jednoho dne napadlo jejího kamaráda Štístka, že by mohl jet na dovolenou k moři.

Všichni souhlasili, a tak si šli zabalit kufry. Pejsek Štístko vše zařídil, koupil letenky a zarezervoval hotel pro čtyři zvířátka: pro opičku Máju, sebe, kočičku Stellu a sloníka Toníka.

Ráno museli vstávat brzy, aby vše stihli. Mája zařídila odvoz na letiště, kterým jeli tak dvě hodiny mezitím hráli hry, povídali si a zkoušeli přemlouvat Štístka, ať jim řekne, kam letí. Štístko řekl, ať se nechají překvapit. Když už se blížili k letišti, tak Mája povídala: „Já se tak těším na moře.“

V tu chvíli si kočička Stella vzpomněla, že nemá plavky. Stella často něco zapomíná, takže byla Mája připravená a vzala plavky i pro ni. Konečně už byli na letišti. Šli si pro letenky a odevzdat kufry. Štístko objednal letenky do první třídy (to mimochodem taky nevěděli). Najednou uslyšeli, jak říkají, že jejich let má zpoždění kvůli počasí. Takže na letišti čekali asi 4 hodiny, snažili se nějak zabavit, hráli hry, říkali si, kam půjdou na výlety atd. Pak šli na oběd, protože měli veliký hlad. Když konečně mohli jít do letadla, sloník Toník si zapomněl tašku v té restauraci, ve které byli na obědě. Pejsek Štístko rychle utíkal pro tašku, aby to stihli.

Naštěstí tam pan pilot něco řešil, takže měl Štístko o trošku víc času. Kamarádi už se strachovali, ale když

uviděli, jak už jde Štístko k nim, strach z nich spadl. Stella se bála létání a celkově výšek, Mája ji uklidňovala, ať se nebojí, že bude všechno v pořádku.

Na Hawaii se letí asi 24 hodin (to je extrémně dlouho). Štístko jim řekl už předtím, že poletí dlouho, tak ať si vezmou třeba polštář, knížku, plyšáka atd. Byli strašně vyčerpaní, takže všichni usli tak na polovinu cesty. Když se vzbudili, šli si dát něco k jídlu. Měli veliký hlad, protože naposledy měli oběd (tak před 15 hodinami). Čekala je ještě osmihodinová cesta. Najednou uslyšeli pilota, jak říká, že pomalu přistávají. Dorazili na letiště a došli si pro svá zavazadla. Nastoupili do autobusu, který je odvezl na hotel. Když dorazili na hotel, tak všichni padli do postelí a na chvíli si odpočinuli. Vyšlo jim to tak, že si vybalili věci, prošli se po okolí toho hotelu a šli na večeři. Po večeři znovu padli do postelí a už se nemohli dočkat zítřku.

Vstávali brzy ráno, zabalili si batohy a šli na výlet. Vyrazili na pláž. Na pláži se rozhodli, že si půjčí prkna

a půjdou surfovat na moře. Kočička Stella je v surfování opravdu hodně dobrá. Mája na tom v životě nestála a ani nevěděla, jak se to dělá. Proto jim Stella vše vysvětlila a řekla, ať se ničeho nebojí. Jelikož vyrazili brzy ráno, tak na pláži nikdo nebyl. Stella jim nejprve ukázala, jak mají stát a všechno ostatní. Potom je nechala, ať si to každý vyzkouší a ukážou jí to. Všem to celkem šlo, ale Mája, ta se na tom udržela sotva 10 vteřin. A tak si šla sednout na pláž. Byla smutná, že jí to nejde tak, jako ostatním kamarádům. Ale když uviděla, jak si to její kamarádi užívají, rozhodla se, že to zkusí ještě jednou. Konečně, po pár pádech, se jí to podařilo a užívali si zábavu všichni čtyři. Nakonec byla ráda, že to nevдалa.

Druhý den ráno si přispali, protože byli celý den na hotelu. Zašli se nasnídat, potom si šli lehnout na lehátko na pláž a domlouvali, co by všechno mohli podniknout. Říkali si, že půjdou ještě určitě surfovat, můžou jít třeba i do přírody atd. Druhý den už měli za sebou také a na zítra měli naplánovaný výlet lodí.

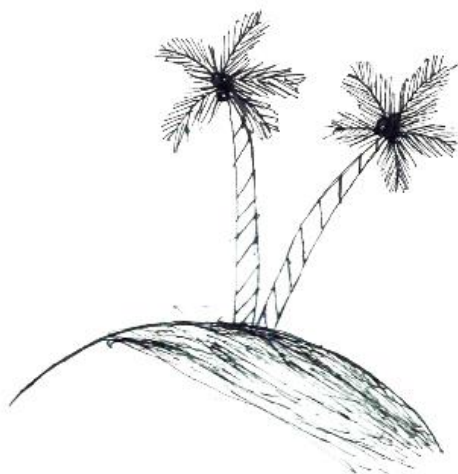
Museli vstávat tak brzy, že dokonce stihli východ slunce. Mája hezčí východ slunce nikdy neviděla. Přišli na pláž a tam na ně čekal Stellin brácha. Řekl jim, ať si obléknou záchranné vesty a mohlo se vyrazit. Byla to celkem velká loď. A byli tam sami. Měli tam různá jídla, mohli ochutnat třeba typické jídlo na Hawaii - vepřové maso kalu zapečené s banány. Měli také různé ovoce, například ananas, kokos, banány a různé další citrusy. Když se zastavili, mysleli si, že se stala nějaká porucha. Stella jim ale řekla, že pro ně má překvapení. Půjdou se potápět s různými mořskými živočichy. Se želvami, různými druhy ryb atd.

Jako první uviděli želvy, takže plavali s želvami. Mája si strašně přála plavat nebo alespoň vidět delfíny. Potom šli prozkoumat různé korálové útesy. To byla nádhera, bylo to různě barevné a těch rostlin... Na Hawaii je prostě nejkrásnější příroda. Když už pomalu plavali k lodi, tak najednou Toník uviděl delfíny. Mája se rozzářila štěstím. Ostatní si taky chtěli zaplavat s delfíny, tak neváhali a plavali za nimi. Pak už ale museli jet zpátky na hotel. Všichni byli

z tohoto výletu nadšení. A Máje se splnil sen plavat s delfíny.
Po náročném dni rovnou zalehli do postelí.

Další dva dny se rozhodli být na hotelu. Každý z nich měl svůj deníček, do kterého psal svoje zážitky. Mája si ho vyrobila tematický s mořem a palmami.

O ty dva dny později si udělali výlet do přírody.

Zabalili si nějaké jídlo a mohli vyrazit za dobrodružstvím. Hezčí přírodu v životě neviděli. Byli tam i různé ptáci, motýli a ostatní zajímavá zvířata, překrásné vodopády, různé druhy stromů, palmy, banánovníky, kokosy a mnoho dalšího. Bylo to tak nádherné... Do těch deníčků si nakreslili i různé obrázky, co tam v té přírodě viděli.

Nakonec už před sebou měli poslední den, který prožili na pláži. Zase si půjčili prkna a šli surfovat. Zpátky domů měli odlétat asi nějak o půlnoci. Tak si šli zabalit věci a vše na pokoji uklidit. Dali si pořádnou večeři, aby potom neměli hlad. Po večeři na ně před hotelem čekal autobus. Všichni se domů těšili, ale zároveň se jim tam nechtělo. Když přijeli na letiště, tak jejich let naštěstí neměl zpoždění. Odevzdali zavazadla a koupili si nějaké jídlo a pití na cestu.

Máje to všechno moc uteklo a prožila toho opravdu hodně. Určitě by se tam chtěla ještě někdy vrátit. Cesta zpátky probíhala dobře, bez žádných komplikací. Když přistávali, byl krásný východ slunce. Rozhodli se, že se nasnídají na letišti a mezitím Toník zavolal taťkovi, jestli by pro ně přijel. Cesta autem utekla rychle. Přijeli domů a všichni utíkali říct svým kamarádům, co všechno zažili.

Večer si pustili takový jejich film, který Štístko tajně natočil. Byly to vlastně jejich zážitky, co prožili na Havaji. Řekli si, že si musí někdy takovou dovolenou ještě

zopakovat. A taky že se stalo. Už nejezdili jenom ve čtyřech. Každou dovolenou se k nim přidávali ostatní jejich kamarádi. Čím víc jich bylo, tím větší to byla zábava. Procestovali celý svět, protože zjistili, že s kamarády je vždycky větší zábava.

Májina výprava za novou krajinou

Matěj Němec

Tento příběh vypráví o opičce Máje, malé uličnici, která žije spolu se svojí smečkou až v daleké Africe.

Když byla opička malá, tak jejich území bylo krásné, čisté, bylo v něm dost vody, spousta stromů a úkrytů pro každého. O pár let později ale najednou přišlo hrozné sucho, které způsobilo velké požáry. Jeden z nich se objevil i u jejich stromu a úplně ho zničil. Už tu stromů celkově moc nezbývalo a vody bylo také čím dál méně.

A tak opičí král svolal všechny ze svého království a z těch nejšikovnějších sestavil několik skupin, které vyslal hledat nové území pro život opic a ostatních zvířat z jejich území. Najít nový domov zkoušelo hodně výprav, ale marně. To bylo velice špatné, protože území začínalo být

pro život více a více nevhodné. Nakonec se k opičímu králi vydala i Mája a prosila ho, aby se mohla i ona vydat s kamarády hledat nový domov. Král chvíli váhal, ale nakonec jí to dovolil.

Mája tedy začala shánět mezi svými kamarády ty odvážné, kteří by s ní šli. První, na koho narazila, byli opičáci Karel a Kuba, všechno jim vysvětlila a oni souhlasili. Společně pak oslovili ještě opičku jménem Kája, to byla Májina nejlepší kamarádka.

Mája a její parta si sbalily vše, co pro cestu potřebovaly, a ještě, než vyrazily, tak Mája dostala výborný nápad, který nikoho před ní nenapadl. Zastavila se u dědouška, to byl starý, velice moudrý opičák, a poprosila ho, jestli by jí mohl dát nějaké rady na cestu.

Dědoušek jí vysvětlil, kudy vede nejlepší cesta, jaké je mohou potkat nástrahy a na co si mají dávat pozor. Bohužel jim ale nezdůraznil, že je v poušti veliké horko a oni

si s sebou nevzali moc vody a ani si ji nešetřili, takže skoro všechnu vodu vypili už na začátku cesty.

Záhy ale zjistili, že to není jediný problém, protože když se podívali kolem sebe, tak si všimli, že se k nim blíží písečná bouře. Všichni začali najednou hledat úkryt, a nakonec se schovali za jednu ze skalek v okolí, přesně tak, jak jim radil moudrý dědoušek. Bouře naštěstí za pár minut přešla a Mája rozhodla, že tu přečkají noc, protože ve skalce našli díru, která byla vchodem do malé jeskyně. Odpočinuli si a ráno se, už dost žízniví, vydali zase na cestu. Naštěstí poměrně brzy našli oázu, kde doplnili zásoby vody a šli dál.

Když vyšli z pouště, tak už v dálce viděli prales. Pomalu došli téměř k němu a vtom zahlédli, jak se v houští něco pohnulo. Plni zvědavosti se vydali zjistit, o co se jedná, ale záhy zjistili, že to nebyl tak úplně dobrý nápad. Najednou před nimi vykoul velký tygr.

V první chvíli zůstali všichni stát jako opaření, ale tygr na nic nečekal a rozběhl se proti nim. Všechny opičky

najednou vyskočily na strom a vylezly tak vysoko, že na ně tygr nedosáhl. Naštvaně skákal a běhal kolem stromu, ale marně, na strom vylézt nedokázal, a tak ho to po chvíli přestalo bavit a odešel.

Mája i všichni ostatní se pomalu oklepávali z toho leknutí, a nakonec sebrali zase odvahu, slezli dolů a pokračovali dál v cestě. Pořád se všichni ohlíželi kolem sebe, jestli se někde něco zase nehýbe, až z toho dostali veliký hlad. To ale nebyl žádný problém, protože tam rostlo docela dost banánů a spoustu dalšího ovoce. A tak se opičky zastavily u jednoho z pařezů, co tam byl, natrhaly si ovoce na svačinu a moc si pochutnaly. Posilnění se vydali dál na cestu, byli spokojení, jak jim to hezky jde, a tak si zpěvovali, ale najednou, co to je?

Stála před nimi obří skála, což by se na první pohled nezdálo jako problém, opičky jsou v lezení přeci hodně dobré, ale Kája jim zapomněla říct, že se bojí velkých výšek. Když vylezla do půlky, tak se zastavila, rozklepala se

a brečela, že dál už neudělá ani krok. Všichni povzbuzovali, poradili, aby se nedívala pod sebe a myslela na ostatní, že to musí prostě zvládnout, takže díky tomu tuhle překážku nakonec překonala.

Ušli další kus cesty a vtom si Mája vzpomněla, že jí moudrý opičák říkal o jeskyni, kterou mají najít za pralesem. Ta se před nimi znenadání objevila. Když k ní přišli, tak byli překvapeni, jak veliká je tam tma, ale o kus dál najednou uviděli světýlko. Když k němu přišli blíž, tak zjistili, že je to krystal. Ten se strašně moc zalíbil opičákovi Karlovi, a tak si ho chtěl vzít. Jenže jakmile za něj zatáhl, tak se pod nimi propadla zem a všichni se sklouzli kamsi dolů. Tam byla spousta krystalů a blyštivých kamenů, které zářily do všech stran. Všem opičkám se to velice líbilo, ale na žádný z nich už raději ani nesáhli. Ve svitu té záře spatřili schody nahoru ven z jeskyně. Venku byla skoro tma, tak se rozhodli, že v té kráse ještě přenocují. Mája se celou noc pořád budila, nemohla si totiž vzpomenout, co jí dědoušek říkal, že mají hledat dál. Nad ránem jí najednou na nos kápła kapka vody

a v tu chvíli si vzpomněla. Jezero, veliké jezero je to další místo, které mají najít.

Cesta ale zatím vedla jen přes velké hory, a když se náročným terénem dostali asi do poloviny, tak uviděli jezero. Bylo ale malé, ne velké, jak říkal starý opičák. Kouřilo se z něj a okolo byl sníh. Mája se vydala na průzkum, ale než došla k jezeru, tak ji zebaly tlapy, pak strčila nohu do jezírka a zjistila, že voda je velice teplá. Uznali však, že tohle nebude to správné místo, a tak pokračovali dál.

Po chvíli před nimi stoupala veliká pára, blížili se blíž a blíž a najednou uviděli velikánské jezero. Mája si v tu chvíli hned vzpomněla, že dědoušek jí přesně o takovém velkém teplém jezeře v horách vyprávěl. Opičky bez váhání naskákaly do vody a samou radostí zapomněly na všechnu únavu a moc si to užily. Krásně svítilo sluníčko a Mája se šla podívat na okraj jezera, aby viděla, co je v okolí. Podívala se dolů do krajiny a tam najednou spatřila něco neskutečného.

„Ráj!“, vykřikla.

Všichni ostatní se k ní hned seběhli a nestačili se divit. Pod nimi byla nádherná krajina, krásně zelená, všude dostatek vody, spousta zvířat – sloni, zebry, lvi, tygři, krokodýli a taky spousta dalších opiček. Sešli tedy dolů, tam je všichni srdečně vítali a byli k nim moc milí.

Mája jim vysvětlila, co je k nim přivedlo a rovnou se zeptala, zda by se i s ostatními k nim mohli nastěhovat. Všechna zvířata s nadšením souhlasila, ale zároveň jim oznámila, že o tom musí rozhodnout král. V této krajině však nevládl opičí král, jako u Máji doma, ale lví král, a tak Mája sebrala všechnu odvahu a spolu se svými přáteli v zádech se vydali zeptat, jestli se mohou nastěhovat.

Král působil velmi přísně, ale byl moc milý a řekl Máje, že může přivést svoji rodinu a přátele a mohou zůstat žít na jejich území. Poradil jim kratší a jednodušší cestu k nim domů, tak se najedli, napili, nabalili zásoby a hned další den ráno se vydali zpět pro svoji rodinu. Všechno šlo hladce, cesta byla opravdu příjemná, ale najednou padla

mlha a v ní se v dáli objevilo světýlko. To se velmi zalíbilo Máje a s radostí se za nim rozeběhla, běžela, ale světýlko ne a ne dohnat. Vtom vykřikla Kája: „Májo, zastav se, to je bludička!“

Mája však nevnímala, byla už ve spárech bludiček, šla za nimi dál a dál a pomalu a jistě se blížila k bažině. Přátelé na ni marně volali. Mája už nakračovala do bažiny a v tu chvíli opičák Kuba bez váhání skočil a zhoupł se po liáně za Májou a vytáhl jí z bažiny ven. To Máju naštěstí probralo a byla šťastná, že ji Kuba zachránil.

Poklidně pak došli domů, kde je už všichni vyčerpaní hladem a žízní netrpělivě vyhlíželi. Předali jim zásoby jídla a pití, odpočinuli si a druhý den ráno se vydali na cestu. Když dosáhli vytouženého velkého jezera, tak se moudrý opičák rozeběhl a radostně skočil do teplé vody. Všechny to dost překvapilo, protože dědoušek sotva došel, byl velmi vyčerpaný, na pokraji sil a najednou tak pookřál. Postupně tam naskákali všichni a také se cítili mnohem lépe,

dědoušek jim pak vysvětlil, že v jezeře je léčivá voda. V tu ránu si i Mája a její kamarádi uvědomili, že je tehdy také bolely nohy a byli strašně vyčerpaní, a když si do teplého jezera vlezli, tak jim bylo mnohem lépe.

Po příjemném osvěžení se vydali dolů ke králi, seznámili se s ostatními a našli nové domovy. Všichni tu společně v míru a radosti žijí dodnes.

Mája a vesmír

Patrik Čonka

Ahoj já jsem Mája, jsem opička, maskot ve třídě 5.B. Mám ráda vesmír, ale také jiné předměty, jako je třeba matematika a cizí jazyk. Když ale začne hodina přírodovědy, tak křičím: „Huráááá!“

V hodinách přírodovědy mě hlavně zajímá vesmír. Zajímá mě zkoumání různých planet, a jelikož jsem holčička, tak jsem si moc oblíbila Venuši. Venuše je krásná planeta, je druhá od Slunce a co je na ní zajímavé, tak nemá žádný svůj měsíc, jako ostatní planety.

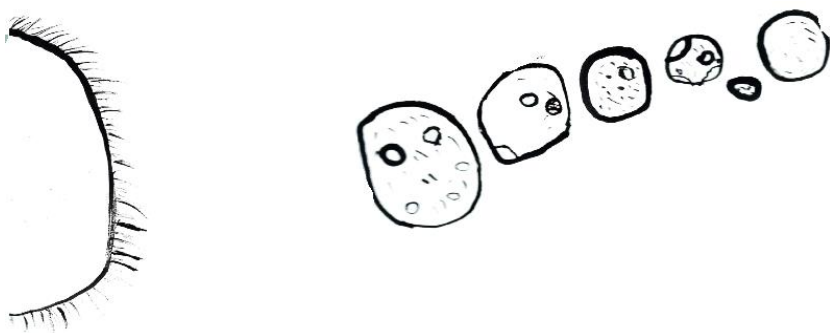
Jednou jsem dětem ve třídě vyprávěla o vesmíru a začala jsem takto: „V naší galaxii je zhruba 400 miliard hvězd a až 170 miliard galaxií.“

Děti mě po celou dobu poslouchaly a dokonce i pan učitel, který byl rád, že si může chvíli odpočinout.

Když se blížil konec hodiny, děti mně za můj výkon zatleskaly a já jsem celá dojatá poděkovala a opět mě pan učitel odložil na okno. Doufám, že jsem nikomu nezamotala svým vyprávěním hlavu, vím, že jsem plyšová, a tak neumím mluvit, ale tohle byl tak krásný sen, který se mně zdál. Aspoň jednou bych toto chtěla zažít.

Miluji 5.B, a jsem moc ráda, že jsem této třídy součástí.

Opička Mája a kouzelný sešit

Marek Mitrovský

Ve třídě 5.B panoval obvyklý ruch. Děti si povídaly o včerejším fotbalovém zápase. Pan učitel si připravoval učebnice a uprostřed toho všeho seděla Opička Mája. Byla to neobyčejná opička. Nosila malý modrý batůžek, uměla počítat do tisíce a milovala dějepis. Děti ji měly rády, protože se s ní nikdy nenudily.

Jednoho dne dostali žáci za úkol napsat slohovou práci o svém nejoblíbenějším místě. Mája si pořádně promnula oči packami a zamyslela se. Měla ráda spoustu míst. Houpací síť na zahradě, vůni banánů v obchodě, ale její nejoblíbenější místo bylo tajemné. Byl to starý strom za školou, jehož dutina skrývala záhadný sešit.

Jednoho dne ho tam našla a zjistila, že je kouzelný. Kdykoliv do něj napsala nějaký příběh, tak ten se stal skutečností. Mája se rozhodla, že tento sešit použije ke splnění těch nejkrásnějších přání.

V ten den, kdy dostali za úkol napsat slohovou práci, si vzala sešit do rukou a napsala:

„Chtěla bych, aby se celá 5.B dostala na kouzelný ostrov plný dobrodružství.“

Sotva dopsala poslední slovo, zvedl se kolem ní vítr, tabule se rozzářila zlatým světlem a celá třída se ocitla na tropickém ostrově!

Děti udiveně koukaly kolem sebe. Kolem se rozprostíraly palmy, v dáli tekla průzračná řeka a sluníčko svítilo na modré obloze.

„Májo, tohle je kouzlo?“ vykřikla Natálka.

Mája přikývla a vysvětlila dětem tajemství kouzelného sešitu. Děti se vydaly na průzkum ostrova. Našli bambusový háj, kde se ukrývali barevní papoušci, a objevili

i starou mapu, která ukazovala cestu k pokladu. Děti se nadšeně pustily do hledání.

Procházely hustým lesem, překonávaly lanový most a nakonec dorazily k velké truhle schované pod vodopádem. Když truhlu otevřely, uvnitř nebylo zlato ani drahokamy, ale stohy knih a sešitů.

„Tohle je poklad!“ vykřikla Mája, „každá kniha obsahuje příběh, který se může kdykoliv stát skutečností!“

Děti si vzaly každé jednu knihu, Mája si vzala svůj kouzelný sešit a napsala:

„A teď zpátky do 5.B!“

Opět se zvedl vítr, zavřela oči a najednou byli zase ve třídě. Učitel se na ně překvapeně podíval: „Děti, přestaňte snít a pište svou slohovou práci!“

Mája se pousmála a začala psát:

„Nejoblíbenější místo? Kouzelný ostrov, kde příběhy ožívají...“

Opička Mája a noví kamarádi

Nikol Dobešová

Mája měla dva kamarády, krtečka a zajíce, měli se velmi rádi. Jednoho dne krteček a zajíc odešli do světa hledat lepší domov. Mája zůstala v lese sama, bylo jí to velmi líto, a byla velmi smutná a rozhodla se, že půjde do světa hledat nové kamarády.

Mája šla cestou. Všude byli lidi, pak odbočila na pole, tam potkala myšku. Řekly si, že půjdou spolu do lesa tam, kde Mája dříve bydlela. Šly a šly po polní cestě a potkaly tam krtečka a zajíce.

„Ahoj Májo, ahoj myško, my už jsme se někdy viděli,“ povídá krteček.

„Ano,“ říká Mája.

Mája potom navrhla: „A co kdybychom šli zpátky do lesa? Myslím si, že tam nám bylo nejlíp.“

Krteček povídal: „Ano, alespoň bychom myšce ukázali náš domov v lese.“

A myška povídala: „Ano, moc ráda bych viděla váš domov, protože si myslím, že ho budete mít moc krásný.“

Tak se všichni vydali do lesa, šli a najednou je přepadl loupežník: „Hej vy, kdo jste? Já jsem loupežník Dráp.“

Krteček povídal: „My jsme kamarádi z lesa.“

„A z kterého lesa jste?“

„My jsme z hlubokého lesa.“

„Vezmete mě s sebou a ukážete mi ten váš les,“ povídal Dráp.

Krteček řekl: „Ne, nevezmeme tě s sebou, my se bavíme pouze se zvířátky, vy byste nám mohl něco udělat.“

„Vezmete mě nebo střelím,“ povídal Dráp.

„Nevezmeme,“ odpověděla mu zvířátka.

A tak Dráp vystřelil. Krteček a kamarádi naštěstí utekli do lesa. Utíkali a utíkali, a když dorazili k domečku, byli rádi, že se Drápa zbavili, ale potom se vůbec nestačili divit.

Loupežník Dráp se za chvíli objevil v jejich domečku a řekl: „Tak tohle je ten váš domeček. Jestli mě tady nenecháte bydlet, zase střelím a to byste asi nechtěli.“

Mája a ostatní tedy souhlasili. Mája potom zmizela do kuchyně a po chvilce dala na stůl voňavé řízky s bramborovým salátem a zvolala: „Je oběd!“

Všichni si tedy sedli ke stolu a začali jíst a krteček řekl, že je to moc dobré. Zajíc, myška a loupežník Dráp souhlasili a říkali, že už dlouho tak výborný oběd neměli. Poté, co dojedli, si šli odpočinout a po odpočinku si řekli, že se půjdou projít a že si s sebou vezmou košíky na houby a půjdou do lesa.

Byl krásný slunečný den. Loupežník Dráp najednou řekl: „To je krásná houba.“

A Mája řekla: „Ale to je přece jedovatá houba muchomůrka červená a my sbíráme jen ty jedlé, jako třeba hřib dubový nebo kozák obecný, anebo třeba ještě křemenáč a někdy i babky, ale ty nejsou moc dobré. A růžovky, ty sbíráme jen mladé.“

Všichni se divili, kde se to Mája o těch houbách naučila. Potom se vraceli, sluníčko už začalo zapadat a najednou se zatáhla obloha, zvedl se veliký vítr a začaly padat kroupy. Pospíchali a pospíchali a už byli skoro doma, ale bylo to strašné, vítr jim šlehal do tváří a kroupy jim padaly do očí.

Když konečně byli doma, nemohli uvěřit svým očím. Zjistili, že jim ty kroupy zničily domeček a bylo by velmi nebezpečné v takovém domečku zůstat. Byl už chladný večer, ani jedna hvězda nesvítla a ani měsíc nesvítal, neměli

kam jít, ale Mája si pak vzpomněla - zkusí zajít za starými kamarády hlouběji v lese.

Vydali se celí promoklí na cestu, ale kamarádi už tam nebyli. Za chvíli naštěstí přestalo pršet. Už je všechny bolely nohy a byli velmi unavení, mysleli si, že budou muset strávit noc venku v zimě a mokru, ale najednou potkali ježka, který zrovna hledal venku něco dobrého k večeři.

Myška povídala: „Ahoj ježku, nemohli bychom u tebe dneska přenocovat?“

Ježek se usmál a povídal: „Budu moc rád, když v mém domku budou nějací hosté a nebudu tam stále sám. Nebydlím sice v žádném přepychu, ale místa je tam dost.“

Krteček moc za všechny děkoval, všichni byli rádi, že můžou přespat pěkně v teple a usušit se. Ježek jim nachystal pořádnou večeři – špagety se sýrovou omáčkou, sypané sýrem a sušenými červy a k tomu šťávu z černé jeřabiny. Po večeři si všichni společně zahráli karty a bylo veselo a krásně se jim potom spalo.

Ráno je vzbudily sluneční paprsky, které svítily do každého okénka, a bylo to příjemné probuzení. Ježeček ráno všem povídal: „Víte co? Byl bych rád, kdybyste tu se mnou bydleli a hospodařili už napořád, co vy na to?“

A všichni s nadšením souhlasili, Mája i zajíc, krteček i myška, i loupežník Dráp a dobře se jim žilo. Všichni si navždy pamatovali, že „v nouzi poznáš přítele“. Nakonec zazvonil zvonec a pohádka je konec.

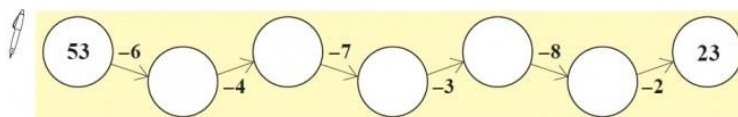

Jak šla Mája na trh

Nikol Dobešová

Jednoho dne se Mája dala do velkého praní, sluníčko krásně svítilo, a tak se jí to dobře dělalo. Měla pět praček, do každé pračky dala třicet ponožek a v každé pračce prala třikrát za sebou. Kolik si myslíte, že těch ponožek vyprala? Bylo to celkem čtyři sta padesát ponožek.

Byla z toho vkládání ponožek do pračky, z pračky, a z věšení ponožek na šňůru a zase sbírání a třídění tak unavená, že si musela jít na chvilku odpočinout. Lehla si ven do lehátka, které měla v altánku před domem, vzala si do ruky časopis a listovala v něm tak dlouho, až došla na stranu 53, kde byl matematický kvíz. Bylo tam napsáno:

Velmi ji to zaujalo, a tak se dala do počítání a úplně zapomněla na únavu. Postupně doplnila čísla: 47, 43, 36, 33, 25. Šlo jí to jako po másle. Řekla si, že příští týden si musí koupit zase nový časopis, kde bude tento kvíz.

Druhý den byla neděle a Mája si řekla, že navštíví svou babičku. Během dopoledne se dala do pečení koláčů a výborných koblížků. Koláčů bylo 156 a koblížků 2x více. Kolik si myslíte, že bylo koblížků a kolik bylo koláčů a koblížků dohromady? Koblížků bylo 312 a celkem všeho dohromady bylo 468 kousků. Celou polovinu, 234 kusů, pěkně zabalila do krásné papírové krabičky a převázala červenou stuhou.

Po obědě se vydala k babičce, která byla velmi ráda, že ji její vnučka Mája navštívila a moc ji chutnaly přinesené dobroty a najednou povídá: „Poslyš, Májo, nezbyly ti ještě nějaké koláče a koblížky?“

Mája byla ráda, že jí babička tak vychválila její upečené dobroty a vyrazila ze sebe: „No jasně, mám jich ještě plno.“

„A co kdybys s tím zašla na trh? Zítra v pondělí se na náměstí koná pekařský trh a určitě bys prodala úplně všechno, protože se ti to opravdu moc povedlo.“

„To není špatný nápad,“ zamyslela se Mája.

Dopila výbornou malinovou limonádu, rozloučila se s babičkou a vydala se domů chystat koláče a koblížky na trh. Rozdělila je do několik krásných krabiček a papírových košíčků a když to měla všechno připravené, vypravila se do postýlky, aby na druhý den byla pěkně vyspalá a svěží.

Ráno vstala už v 6 hodin, nemohla se dočkat, až si někdo koupí její dobroty. Došla na náměstí, které obklopovaly krásné domy s malovanými fasádami a s různými ornamenty. Uviděla místo, kde bylo plno dřevěných stánků, anebo jenom stolků a v tu chvíli si

uvědomila, že vlastně žádný stánek ani stolek nemá nijak zamluvený pro sebe, kde by mohla vystavit svoje dobroty.

V hlavě jí běžaly myšlenky, že se sem vydala úplně zbytečně, že určitě nebude nikde volno a bude muset jít s nepořízenou domů. Rozhlížela se kolem sebe a představte si, byl tam jeden úplně poslední volný stoleček se židličkou, menší, prostě akorát pro ty její dobroty.

Opatrně se rozhlížela, jestli není poblíž někdo, kdo má k němu namířeno a když byl celou chvilku stále prázdný, hned se k němu vrhla, div málem nezakopla o své tašky s dobrotami. Rozložila si je pěkně na ten stolek a čekala, kdo přijde. Náměstí bylo plné lidí, byl tam veliký šrumec. Slyšela, jak nějaký pán vyvolává: „Kupte si med, prodám ho hned, kupujte lidičky ta moje cukrátky, já jsem je přivezl pro vaše holátka.“

Zdálo se jí to legrační. A najednou si uvědomila, že před ní stojí celý hlouček lidí a obdivují její dobroty, na nic

nečekala a začala prozpěvovat: „Mám výborné koláče, ať už nikdo nepláče, jsou dobré, jsou sladké, jsou jako med.“

No, trošku se jí ta říkanka zamotala, protože „jsou dobré, jsou sladké“ se zpívá v jedné písničce o jablíčkách, ale vůbec jí to nevadilo a lidé začali nakupovat. Za chvíličku měla na stolku poslední košíček, který si přišla koupit jedna malá holčička. Protože měla Mája ohromnou radost, jak její dobroty šly na odbyt, dala té holčičce ten poslední košíček zadarmo a s úsměvem.

Byla prostě moc spokojená, že všude okolo panovala dobrá nálada a taky, že vydělala nějakou tu korunku na nové boty a nejvíc se jí líbilo, jak se holčička usmívala a říkala mamince, že ty koláčky dostala a hned se do nich s chutí pustila. A Mája si od té doby pamatovala, že ranní ptáče vždy dál doskáče.

Pohádka o žabákovi a jeho kamarádce Máje

Adam Krátký

Bylo jedno království, kde žila princezna se svými rodiči a měla kamarádku opičku Máju z Afriky, kterou jí dovezl její tatínek král z dobrodružné výpravy ze Safari.

Když bylo pěkné počasí, hrály každý den fotbal. Mája byla totiž velká hráčka fotbalu. Trénovala každý den, protože chtěla být nejlepší fotbalistka na světě. Jednou se jim stala nepříjemná věc, když hrály fotbal na zámeckém hřišti, tak jim míč spadl do zámecké studny. Zde bydlel neznámý obyvatel zámku. Byl to pan žabák Flek. Nastěhoval se sem před lety, ale nikdo o něm nevěděl. Žil samotářsky.

A jak mu vlétl míč do studny, spadl mu přímo na hlavu, a žabák začal šíleně kvákat: „Kva, auuu, kva, auuu.“ Až zařinčely všechny okna v zámku.

Všichni obyvatelé zámku se tak lekli, že nemohli uvěřit svým očím, když vylezl se studny krásný a malý žabák rodu ropucha, pan Flek. Plakal, jak ho to bolí.

Přiběhly princezna s Májou a moc se mu omlouvaly, že mu hodily balón do studny. Pohladily ho, aby ho to tolik nebolelo. Taky mu donesly medicínu v podobě kouzelného lektvaru, aby ho uzdravil. A ano, pomohl mu. Za chvíli ho ta boule na hlavě přestala bolet.

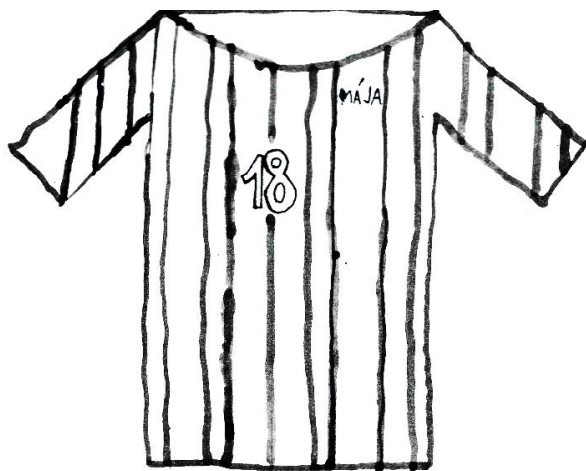
Princezna s Májou ho potom pozvaly do zámku na čaj a sušenky, aby se mu udělalo lépe. A tak se skamarádili.

Každý den s ním chodily hrát fotbal. Princezna byla v brance, protože byla vysoká a dobře chytala míče. Opička Mája byla obránce, protože byla mrštná. A žabák byl v útoku, protože dokázal skvěle dávat góly.

Vytvořili fotbalový tým, který pojmenovali tým Bahňáci. Tým, který nikdy ještě nevyhrál žádný zápas, dostal pozvání na velký turnaj, kde se měly utkat nejlepší týmy z celé země. Tým se rozhodl, že to nevzdá a zkusí to. Každý

trénink byl důležitý. Žabák Flek běhal, střílel, a hlavně ukazoval, jak se nevzdat, i když je to těžké. Mája ho také trénovala. Princezna se snažila co nejvíce, co to šlo.

Když přišel den turnaje, bylo všechno jiné. Bahňáci hráli proti týmům, které byly mnohem silnější a zkušenější. Ale Flek, Mája, princezna a jejich kamarádi hráli srdcem. Když prohrávali, nepropadali panice. Věděli, že důležité je to, co mají uvnitř – lásku k fotbalu a touhu nikdy se nevzdat.

A pak přišel rozhodující zápas – proti velkému týmu, který nikdy neprohrál. Byla to těžká bitva, a Flek, Mája a princezna byli v posledních minutách zápasu úplně

vyčerpaní. Ale když míč letěl k Flekovým žabím nohám, žabák věděl, že musí udělat poslední krok. S posledním dechem vystřelil. Míč se snesl do brány, těsně vedle tyče. Gól!

Všichni skákali, křičeli a objímali se. Bahňáci vyhráli! Flek se smál a brečel zároveň, protože věděl, že nejde jen o vítězství, ale o to, že nikdy neztratil naději.

Tým se stal legendou v království a jejich příběh se vyprávěl všem dětem, které začaly hrát fotbal. Nešlo o to, jak velký jsi nebo jak silný, ale o to, jak velké máš srdce a jak se nikdy nevzdáváš. A tak Bahňáci ukázali, že fotbal není jen o vítězství, ale o týmové spolupráci, odvaze a přátelství.

A co je nejdůležitější? Flek, Mája a princezna a jejich tým nikdy nezapomněli, že i ty největší sny začínají malým krokem.

Tak jdeme si zahrát fotbal?

...

Ponaučení o přátelství v tomto příběhu je velmi silné. Ukazuje, jak důležité je mít přátele, kteří tě podporují a nikdy tě nenechají v těžkých chvílích. V pohádce jsou Flek, Mája a princezna perfektním příkladem toho, jak přátelství může překonat všechny překážky.

Učí nás, že vítězství není jen o tom být nejlepší nebo nejsilnější, ale o srdci, které do toho dáváme, a o odhodlání nikdy se nevzdat, i když to vypadá těžce. Příběh ukazuje, že i malí hrdinové mohou dosáhnout velkých věcí, pokud se spojí a podporují jeden druhého.

Žabák Flek, který se původně jenom snažil uzdravit po nešťastném zranění, se díky své odhodlanosti a podpoře přátel stává klíčovým hráčem ve fotbalovém týmu, který získává nejen vítězství, ale i uznání pro své hodnoty: odvahu, přátelství a vytrvalost.

Tým Bahňáci nám ukazuje, jak důležité je věřit v sebe a v tým, i když se situace zdá beznadějná.

Pohádka také podtrhuje význam přátelství a podpory, kdy princezna a Mája nejen pomáhají Fleku uzdravit se, ale také se s ním stávají skutečnými přáteli a partnery na fotbalovém hřišti. Tato přátelská atmosféra, kde každý hráč přináší své silné stránky, ať už jde o brankářské schopnosti princezny, rychlost a mrštnost Máji, nebo gólové schopnosti Fleka, je základem jejich úspěchu.

Konec pohádky nás pak inspiruje k tomu, abychom se nikdy nevzdávali svých snů a věřili, že i malý krok může vést k velkému vítězství. A jak pohádka říká: „Tak jdeme si zahrát fotbal!“ - tedy pojďme do toho, i když to vypadá těžce, protože společně to zvládneme.

Tato pohádka je nejen zábavná, ale má i hluboký význam, který děti i dospělí učí, jak se vyrovnat s výzvami a jak je důležité mít víru v sebe i ve své přátele.

Opička Mája a kouzelná koule

Šimon Pospíchal

Opice Mája byla malá, zvědavá opička, která žila v lese plném barevných květín a vysokých stromů. Každý den objevovala nové věci a ráda si hrála se svými přáteli, zvířátky z lesa. Jednoho dne, když si hrála na vrcholu vysokého stromu, všimla si, že na zemi leží krásná, zářivá koule.

Mája se rozhodla kouli prozkoumat. Když ji zvedla, zjistila, že je to kouzelný předmět, který může splnit přání. Mája byla velmi šťastná, ale věděla, že musí být opatrná, protože s kouzelnými předměty se ne vždy dá zacházet správně.

Rozhodla se, že použije kouzelnou kouli, aby pomohla svým přátelům. Nejdříve si přála, aby všichni v lese

měli dostatek jídla a vody. Poté si přála, aby všechny stromy v lese byly zdravé a silné, a nakonec si přála, aby se lesní zvířátka vždy starala o sebe navzájem.

Kouzelná koule splnila všechna přání a Mája byla šťastná, že pomohla svým kamarádům. Naučila se, že největší kouzlo není v kouzelných předmětech, ale v tom, jak si vzájemně pomáháme a pečujeme jeden o druhého.

Od té doby Mája žila šťastně, a když měla možnost, pomáhala ostatním v lese, aby všichni mohli žít šťastně a vesele.

Maja the monkey

Šimon Pospíchal

Once upon a time, there was a little monkey named Maja who lived in a big, beautiful forest. One day, Maja noticed that the trees looked sad and the flowers were wilting. She decided to find out what was wrong.

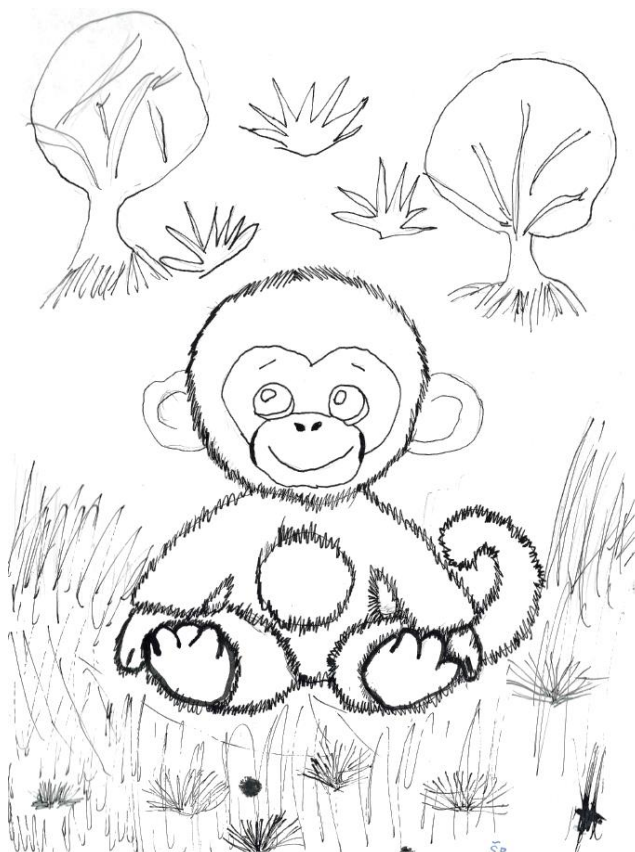
Maja asked her friend, the wise owl, and the owl told her that the magic spring in the forest had dried up. The animals must learn to help.

Maja was determined to help. She went to the spring and remembered the owl's advice. So, Maja helped her animal friends along the way. She shared food with the hungry birds and helped the rabbit find his way home.

When Maja reached the spring, the water had returned! The forest was happy again, and all the animals celebrated.

Maja learned that helping others brings happiness to everyone. And from that day on, Maja lived happily in the forest, always ready to help her friends.

Pohádka o Opičce Máje, jak letí do vesmíru

Veronika Kloudová

Bylo nebylo, jednoho dne se opička Mája rozhodla, že poletí raketou do vesmíru. Takže si zabalila batůžek. V batůžku měla pití, svačinku, malé balení kapesníků a fotoaparát. Mája tenhle zážitek, že může letět do vesmíru, dostala k narozeninám jako voucher. Měla z toho velkou radost. A jelikož byl pátek, tak Mája zavolala svým kamarádům, jestli by nechtěli letět s ní.

Její kamarádi jí odpověděli, že by s ní rádi letěli. Takže se domluvili, v kolik budou mít u opičky Máji sraz, aby si mohli ten svůj den naplánovat. Nejdříve zazvonil kamarád Papoušek Oskar, další králíček Anička, pak ještě přišel kamarád tučňák jménem Adam. A to bylo všechno. A když přišel Adam, tak se začali domlouvat, jak by začali.

Mája navrhla návrh, že by se mohli zastavit v nějakém obchodě koupit si nějakou dobrotu a všichni její návrh brali, takže jim to rozhodování moc dlouho netrvalo. Vzali si s sebou batůžek a vyrazili.

Když dojeli na místo, akorát si v obchodě vzpomněli, že si nevzal nikdo peníze. Takže byli smutní. A měli na sladkou dobrotu velkou chuť. A pak autem vyrazili dál tam na to místo, kde startuje raketa. Ale zjistili, že jejich raketa se rozbila. Mája a její kamarádi byli smutní. A museli ji opravit. Takže museli čekat, až ji opraví. Čekali na to, než ji opraví, 1 hodinu. Jakmile ji opravili, tak Mája a její kamarádi mohli vyrazit. Nasedli do ní a letěli.

Do vesmíru letěli okolo dvou hodin a po cestě tam byli ještě k tomu hrozně unavení. Když přijeli na vesmír, tak úplně jim zářily oči, jak je to tam hezké. Nejprve to tam celé prozkoumali a udělali pár fotek. Ale museli se všichni pevně dohromady držet, protože tam skoro létali. Jakmile si to tam všechno prohlédli, tak si tam něco o tom vesmíru povídali

všichni po jednom. Nejprve začala Mája, pak druhý začal mluvit Oskar a předposlední Anička a poslední Adam. Jak si všechno pověděli, tak všichni hodnotili tento výlet do vesmíru. Mája a všichni ostatní dali tomuto výletu 10 bodů z deseti. Všichni totiž z něho byli nadšení a byl to pro ně nezapomenutelný zážitek, který si budou pamatovat do svého života.

Potom nasedli zpátky do rakety a vyrazili zpět. Jakmile dorazili zase na místo, kde startovala raketa, tak papouška Oskara začala bolet hodně moc hlava a ostatní kamarádi nevěděli, co mají dělat, tak ho začali uklidňovat. Mája říkala všem ostatním kamarádům: „Mám nápad, víte co? Co kdybychom Oskarovi všichni společně něco koupili, aby mu bylo lépe?“

Všichni dohromady mu koupili dva malé plyšáky. Měl z nich opravdu velkou radost. A hnedka mu začalo být líp. Mája pak všem poděkovala, že s ní letěli a že si mohla užít s nimi nezapomenutelný zážitek. Jakmile poděkovala,

všichni se rozutekli domů. Ale Mája se začala nudit. A říkala si: „A jéje, co já budu asi dělat?“

Tak dostala nápad, jestli by nezavolala svým kamarádům znova, jestli by nechtěli přijít k ní na návštěvu. Anička a Adam přišli, ale Oskar Máje řekl, že musí k doktorce, že má teploty, že když by mu nic nebylo, tak přijde. A kamarádi doufali, že bude v pořádku. Mezitím, když si zatím Mája, Adam a Anička hráli, tak Máje volal Oskar a říkal jí: „Ahoj Májo, omlouvám se, dneska přijít nemůžu, paní doktorka mi řekla, abych odpočíval.“

Opička Mája byla smutná a nabídla Oskarovi, jestli by nechtěl přijít, až bude zdravý. Oskar jí říkal, že to je skvělý nápad. Takže se rozloučili a Mája si šla dál hrát s Adamem a Aničkou, ale oni se jí hnedka začali ptát, jestli Oskar přijde a Mája jim řekla: „Bohužel, kamarádi, Oskar dneska nepřijde, protože mu paní doktorka řekla, že má odpočívat.“

Kamarádi byli také smutní, ale pak Máju napadl nápad: „Co kdybychom mu zavolali přes kameru?“

Oba dva souhlasili. Takže začali volat. Jak to Oskar zvedl, tak jeho kamarádi byli šťastní, že ho můžou alespoň vidět přes telefon. Jejich hovor trval okolo 10 minut, jakmile už skoro končil, tak se s ním jeho kamarádi rozloučili a tipli to. Když už netelefonovali, tak si šli zase hrát, ale pořád na Oskara mysleli, ať je mu líp, a ať se uzdraví.

Po chvíli se venku začalo stmívat, a tak jim Mája nabídla, jestli by u ní nechtěli spát, aby nemuseli jít domů po tmě. Anička a Adam byli nadšení, když se jich Mája zeptala. A samozřejmě odpověděli, že by rádi, takže Mája roztáhla svůj gauč a spali na něm. Ale ještě si museli před spaním dát večeři a vykoupat se a vyčistit zuby. Takže to všechno udělali, ale když si měli jít čistit zuby, tak Adama napadlo, jestli by si nechtěli udělat domácí kino. Mája a Anička to odsouhlasily. Takže si vzali popcorn a koukali se na Harryho Pottera. Jakmile to dokoukali, tak si museli jít

vyčistit zuby. A pak už spěchali spát, protože byli hrozně unavení po jejich zážitku.

Hnedka jak si lehli, tak všichni už usínali. Když se ráno probudili, tak měli k snídani připravené od Máji palačinky. A z těch měli velkou radost, takže je snědli a šli se oblékat. Protože už byl pomalu čas na oběd, ale oběd Adam a Anička museli už mít doma. Takže se rozloučili, poděkovali za krásný včerejší den a šli domů.

Jak přišli domů, tak byli hrozně unavení, takže šli spát. A když se probudili, tak už bylo pozdě večer. A tak si řekli, že se ještě nají a umyjí a vyčistí zuby. A pak už šli spát. A tohle byl příběh o Opičce Máje, jak letí do vesmíru.

Mája na horách

Aneta Lopatová

Byla jednou jedna opička jménem Mája, která jednoho dne jela se svými kamarády na hory. Nejdříve si musela sbalit všechny potřebné věci. Jako první ji napadly samozřejmě lyže, to je přeci to nejhlavnější. A dále také lyžáky, bunda, lyžařské kalhoty, rukavice, helma, termo oblečení a nesměla zapomenout také na teploučké ponožky, aby jí nezmrzly nohy. Mája si sbalila také ovocné tyčinky a další dobrůtky.

Když měla hotovo, šla za svými kamarády, kteří se jmenují Žofka, Péťa a Káťa. Když přišla, tak jí všichni ukazovali, co mají také s sebou sbaleno. Mája v tu chvíli zjistila, že si zapomněla přibalit ještě jednu věc a to byl přece její medvídek Pája! Hned, co přišla domů, položila si Páju do kufru, ve kterém už měla všechny věci, které si

vezme s sebou na hory. Pak už si Mája lehla do postele a ani jí nešlo usnout z toho, jak se těšila.

Druhý den ráno si ještě zkontrolovala, jestli má vše a vydala se za svými kamarády. Do hor jeli i Pétovi rodiče, aby hlídali, že jsou všichni v pořádku. Na cestu pak obě rodiny vyrazily autem a moc si ji užily. Sice trvala tři hodiny, ale nikomu to nevadilo, protože v autě byla velká legrace!

Když přijeli na chalupu, ve které budou přespávat, hned si šli vybalit věci a poté se už nemohli dočkat, až se vydají lyžovat. Přichystali si potřebné vybavení a do batůžků si zabalili ještě horké čaje, které jim uvařila Kátina mamka a nějaké ovocné tyčinky.

U lanovky si nasadili lyže a šli do celkem krátké fronty, aby je lanovka vyvezla nahoru na sjezdovku. Když byli nahoře, napili se horkého čaje, aby je nebolela hlava, jelikož svítilo sluníčko. Pak si sjeli čtyři sjezdovky a šli na oběd. Žofka si dala svíčkovou, Káťa řízek s bramborami, Péťa a Mája si vybrali špagety a Kátini rodiče zvolili pizzu. Po

obědě se už nemohli dočkat, jak vyrazí hned zase na svah. Ujeli asi patnáct metrů a najednou Mája spadla. Kátini rodiče i její kamarádi jí hned pomohli, a tak se vše zdálo být v pořádku. Mája ale začala pociťovat bolest v kolenu, přesto ještě jezdila. Pomalu, ale jistě se začalo stmívat, a tak Mája, Kátini rodiče a její kamarádi jeli zpátky na chalupu, povečeřeli a šli spát.

Další den ráno se stal ale průšvih! Máju probudila bodavá bolest v kolenu a uvědomila si, že dneska bude muset lyžování vynechat. Byla z toho velice smutná, ale řekla si, že když bude celý den ležet, koleno se jí co nejrychleji uzdraví. V chalupě s ní zůstala celý den Kátina mamka, aby jí kontrolovala, že je v pořádku. Mája ale v pořádku úplně nebyla. Moc ji mrzelo, že nemohla jít na lyže.

Večer se vrátili Péťa, Káťa a Žofka z lyžování. Stejně říkali, že to moc dobré nebylo, jelikož Žofka i Péťa spadli, ale jim naštěstí nic nebylo. Další den ráno se Mája probudila

s radostí, že ji už nic nebolí a že už může zase znovu lyžovat! Opět si vzali všechny potřebné věci a vyrazili. U lanovky si nazuli lyže a nasedli na sedačku. Poté, co je lanovka vyvezla až nahoru, zjistili, že se nacházejí na sjezdovce, která vypadá, že je mírná, jenže byla označená za červenou sjezdovku. I přesto se ji rozhodli zkusit sjet. Mírná tedy nebyla, opak byl pravdou. Všichni museli jet dolů velmi opatrně a pomalu. Dobrá zpráva je, že nikdo nespadnul. Na

tuhle sjezdovku už ale stejně určitě nepůjdou. Našli si naštěstí jiné, které jim vyhovovaly.

Další den byl ale už odjezdový. Když si všichni sbalili své věci, měli ještě hodinu na to, aby se šli podívat do různých obchůdků. Žofka si koupila na památku hrníček s horami, Péťa si koupil malinkou plastovou rolbu a Mája si koupila triko se sjezdovkou. Pak už se jen všichni rozloučili s horami a vyrazili na cestu domů. Máje se už teď po

lyžování a zážitcích moc stýskalo, na koleno si ani nevzpomněla, za to ty pohádkově zasněžené svahy nemohla vyhnat z hlavy. Rozhodně věděla, že chce jet příští rok znovu.

Mája jde do nové školy

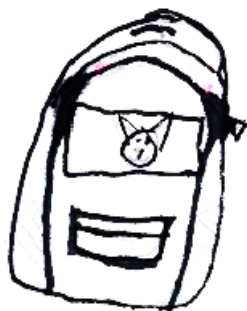
Anastasiia Semenovych

Mája se musela s rodinou stěhovat. A musela jít do nové školy. Ona se moc těšila a chtěla najít hodné kamarády. Šla spát a moc se těšila na příští den. Když se probudila, šla do kuchyně, byla tam její maminka a dala jí svačinu.

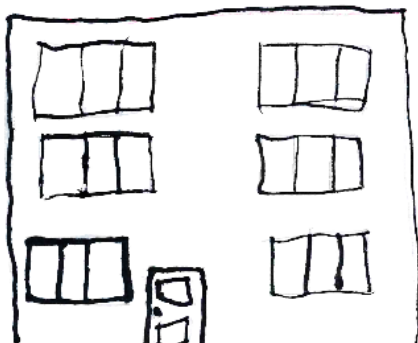
A Mája jela do školy. Když přijela, Mája moc chtěla jít do třídy a její paní učitelka ji vzala a odvedla do nové třídy. Když Mája přišla, tak řekla všem: „Ahoj.

Jmenuju se Mája. Ráda maluju a ráda hraju tenis.“

Dál šla do svojí lavice. Žákyně, se kterou seděla, se jmenovala Anežka. Do konce vyučovacích hodin s Anežkou už byly kamarádky. Odpoledne se domlouvaly, že budou jezdit na kolech.

Příští den
s Anežkou přišly do třídy
a Anežka řekla, že ji
může představit dvěma
kamarádkám. A Mája
řekla: „Klidně ano.“
A když Mája řekla

„ano“, tak ji Anežka představila Aničce. A tak i s Aničkou byly stejné kamarádky, jako s Anežkou. Domluvily se, že budou hrát Roblox. Když si pohrály Roblox, tak se domluvily ještě na zítra.

Příští den přišly do školy. A Mája řekla: „Anežko, můžeš mi dát svůj rozvrh hodin, prosím, protože si ho musím opsat.“ Když skončily vyučovací hodiny, tak s Anežkou a Aničkou jely do ZOO a dívaly se tam na zvířata. Viděly tam slona, lva, a žirafu. Mája řekla: „Já jsem nikdy neměla takové hodné kamarádky.“

A když se vrátily domů, tak Májin taťka odvezl Májinu kamarádku domů. A na příští den se domlouvaly, že budou jezdit na kolech. Když jezdily na kolech, tak se stavily na nákup. A ještě před večeří oni hrály Roblox. A potom Mája řekla: „Už je večer, tak vás můj taťka odveze domů. Tak ahoj, zítra budeme všechny ráno ve škole, ahoj.“

A příští den byly všechny ráno ve škole a Mája řekla: „Dneska máme 5 hodin, půjde někdo odpoledne jezdit na kole?“

Anežka řekla, že ona s Aničkou. A když už nejezdily na kolech, tak šly domů. Příští den odpoledne jely do kina a kino bylo moc dlouhé. A pak jel domů. Už se přiblížily vánoční prázdniny a děvčata chtěla říct, kdo komu bude dávat jaký dárek.

...

A už byly Vánoční prázdniny a děvčata už stavěla mnoho sněhuláků. O prázdninách si moc dlouho hrála.

Koník Toník

Adam Krátký

Byl jednou jeden malý koník se jménem Toník. Byl to roztomilý koník s lesklou hnědou srstí a bílým kopýtkem. Toník byl šikovný a pracovitý kůň. Měl nejraději trávu a jablíčka. Bydlel u svého pána na farmě. Rád běhával po louce a místních lesích. Dělal všem radost a se všemi se kamarádil. Měl nejlepšího přítele a to byl zajíček, jménem Pindá.

Jednoho krásného letního dne napadlo kamarády, že se půjdou osvěžit k řece a vykoupou se. A co se nestalo? Když se koupali, zničehonic k nim připlaval místní aligátor Hugo a chtěl je sežrat, protože měl hlad. Oba kamarádi se tak vyděsili, že začali kopat nohama a plavat rychle ke břehu, aby se zachránili. Ale zajíček měl na mále, křičel o pomoc. A tu se objevil náhle přítel orel Sam, který přilétl a zachránil ho.

Položil ho na břeh a Toník už na něho čekal. Byli celí mokří, vyděšení a šťastní, že přežili, díky zachránci. Krokodýl odplaval celý mrzutý, že si musí najít jinou večeři k snědku.

Kamarádi poděkovali orlovi, že je zachránil. A z toho plyne ponaučení, že nikdy nebudou už chodit plavat sami, ale vždy jich bude více kamarádů, kteří si pomůžou.

Opička Mája a tajemný les

Gabriela Budínská

V jedné malé vesnici na kraji kouzelného lesa žila opička Mája. Byla to velmi zvědavá a odvážná opička, která milovala dobrodružství. Každý den běhala po vesnici a zkoumala okolní lesy, kopce a řeky, ale jedno místo jí stále přitahovalo - Ztracený les. Tento les byl známý tím, že byl temný a strašidelný. Nikdo se tam nechtěl vydávat.

Jednoho dne, když byla Mája na své oblíbené procházce, si všimla něčeho zvláštního. Z lesa vycházelo tajemné světlo a zněl podivný zvuk, jakoby někdo plakal. Mája hned zbystřila. Rozhodla se, že se vydá zjistit, co se děje.

Prošla lesem, který byl zahalený mlhou, a stromy šuměly. Když přišla k potoku, uviděla starého vodníka, který seděl na kameni a smutně hrál na flétnu.

„Proč pláčeš, vodníku?“ zeptala se Mája zvědavě.

„Ach, opičko,“ odpověděl vodník se smutným výrazem, „jsem strážcem kouzelného pramene, který dává život celému lesu. Ale od doby, co se v lese objevil drak, pramen vysychá. Pokud ho někdo neporazí, celý les zahyne. Jen jediný hrdina může draka porazit.“

Mája se na chvíli zamyslela.

„Já ho porazím!“ rozhodla se.

Vodník se na ni podíval: „Ty jsi jen malá opička, jak bys mohla porazit tak silného draka?“

„Musím to zkusit!“ odpověděla Mája, „pomůžeš mi?“

Vodník se zamyslel a pak řekl: „Dobře, Májo. Dám ti kouzelnou lodičku, která tě dovede až k drakově jeskyni. Ale pamatuj – drak je mocný, a pokud tě přistihne, nic tě nezachrání.“

Mája poděkovala a nasedla do lodičky. Ta ji unášela po vodě a za chvíli se ocitla u jeskyně, kde bydlel drak. Byla to obrovská jeskyně.

Když Mája vstoupila dovnitř, uviděla draka, který spal. Byl obrovský a měl dlouhé drápy. Mája se rozhodla, že nebudete bojovat silou, ale chytrostí.

„Dobrý den, draku,“ oslovila ho opatrně, „jsem Mája, malá opička, která chce pomoci.“

Drak otevřel oči a zamračil se: „Pomoci? Jak mi chceš pomoci, malá opičko?“

Mája se na něj podívala: „Vím, že střežíš kouzelný pramen, který dává život celému lesu. Ale pokud pramen vyschne, všechno umře. Mám nápad.“

Drak zasyčel: „Co můžeš ty, opičko, vědět o prameni?“

Mája se usmála: „Vím, že tvůj hněv je silný, ale pokud tě nezastavím, hněv pohltí i tebe. Pojd' se mnou, nebudeš už sám a spojíme síly a les se uzdraví.“

Drak byl překvapený jejími slovy: „Ale já jsem střežil tento pramen po mnoho let a nikdo mi nikdy nepomohl.“

Mája se rozhodla ukázat mu, že není sám: „Jsem tu, abych ti pomohla. Nikdo nemá být sám, každý má mít přátele.“

Drak měl na srdci mnoho bolesti a samoty. Podíval se na Máju a rozhodl: „Dobře, Májo. Pokud opravdu chceš pomoci, uděláme to spolu.“

Mája a drak se spojili a společně použili sílu kouzelného pramene k tomu, aby les ožil. Drak se uklidnil, ztratil svou zlost a stal se ochráncem pramene. Les začal znovu kvést, stromy ožily, květiny rozkvetly a řeky se opět naplnily vodou.

Mája se vrátila do vesnice jako hrdinka. Les byl zachráněn a každý v okolí věděl, že i malá opička může změnit svět, pokud má odvahu a srdce na správném místě.

A tak se Mája stala nejen hrdinkou lesa, ale také symbolem moudrosti a přátelství. A od té doby, kdykoliv někdo v lese potřeboval pomoc, věděl, že se může obrátit na Máju a jejího nového přítele draka.

Mája na výletě u vody

Marek Mitrovský

Jednoho krásného dne si Mája (opička) vyjela na výlet na vodu. Nasedla na kajak a jela. Pádlovala a pádlovala, až dopádlovala doprostřed jezera. Tam vyskočila z kajaku a šla si zaplavat. Plavala a najednou v dálí uviděla nějaké vlny. Vypadalo to jako ryba, ale na rybu to bylo až moc velké.

Tak se Mája rozhodla, že k tomu dojede na kajaku. Doplavala zpátky, nasedla na kajak a jela do míst, kde byly ty vlny. Dojela tam, vzala si potápěčské brýle, seskočila z kajaku do vody a potopila se ke dnu. Jen co se potopila, uviděla hezké ryby, kraby a krásné vodní rostliny. Nemohla se vynadívát na tu nádheru. Ale po chvílce okolo ní začala bublat a kalit se voda.

Mája se vyděsila. Proč nastala taková změna? Rozhlížela se kolem sebe a najednou za sebou uviděla

zvláštní stvoření. Vypadalo jako ošklivá mořská panna. Rozcuchané, dlouhé, zelené vlasy, dlouhé ruce, jako chapadla chobotnice a místo nohou veliká ploutev. Mája něco tak ošklivého ještě nikdy neviděla. A v tom to podvodní stvoření promluvílo ošklivým hlasem: „Co pohledáváš v mé vodní říši? Sem je vstup pro suchozemské tvory zakázaný, žádný takový se živý odtud nedostal.“

Mája se strašně vyděsila a chtěla rychle vyplavat nad hladinu. Ale jako by ji přestaly ruce i nohy poslouchat a jako by ji něco bránilo odrazit se ode dna. Máju napadlo, že ji musela ta bytost nějakým způsobem očarovat. Cítila, že už dlouho nevydrží s dechem, že musí rychle vyplavat nad hladinu a musí se nadechnout. Ale ať se snažila sebevíc, nešlo to.

Už jen jako by z dálky slyšela ošklivý smích té podvodní nestvůry a myslela si, že je to její konec. Ale najednou nad sebou uslyšela zvuk, jako když něco spadne

do vody. Vedle ní se pod vodou objevil malý kluk a za ním druhý. Vzali Máju a vyplavali s ní nad vodu.

Mája si uvědomila, že je zachráněná. Kluci vytáhli Máju do loďky a pomohli jí se zotavit. Potom jí vysvětlili, jak se to vlastně stalo, že ji zachránili. Šli se stejně jako Mája projet loďkou a všimli si prázdného kajaku uprostřed jezera. Napadlo je, že se něco stalo a že někdo potřebuje jejich pomoc. Dopádlovali tedy ke kajaku, začali se u něho potápět, až uviděli, jak se Mája topí a zachránili ji.

Mája jim potom vyprávěla o jezerní nestvůře, ale kluci ji nevěřili, mysleli si, že se jí to jen zdálo, když se topila. Naštěstí vše dobře dopadlo a Mája už ví, že se nikdy nebude sama potápět uprostřed jezera, protože patří do 5.B, a ne do vody.

Mája a cestování

Marie Jasmin Weinrichová

Jednoho dne se Maja rozhodla, že chce být cestovatelkou a procestovat celý svět. První se chtěla podívat do Turecka, do Istanbulu.

Tam se jí moc líbilo. Našla tam jednu památku. A to byla Hagia Sofia. Platila tam eurem a dolarem. V Istanbulu mají zajímavé tradice, např. když je svatba, tak ženichovi se dává slaná nebo pálivá káva.

Pak jela do Španělska, tam se jí také líbilo, ale víc se jí líbilo v Istanbulu. Byla v Madridu. Tam šla na dvě památky, to byly náměstí Mayor a Královský palác Palacio Real. Tam se platí taky eurem. Hodně lidí si myslí, že Real Madrid je město, ale Real Madrid je fotbalové družstvo a zároveň Madrid je hlavní město Španělska.

Mája se rozhodla, že teď pojede do Francie. Tam se jí taky moc líbilo. Mája miluje Eiffelovu věž. Hodně známé jídlo je pro Francii croissant. Ve Francii se platí eurem.

A Mája by si dala čokoládu a pistácie. A jela do... Dubaje. Tam je hodně slavná např. dubajská čokoláda. V Dubaji se platí dolary. A Mája si nevzala dolary, to je teda chytrá.

„No nevádí, koupím si ji jinde. Ale jedem se kouknout na památky.“

Šup. První byla Burdž chalífa.

„To je ale hustý,“ říká Mája.

A teď do toho nejzajímavějšího, to je... Itálie. To je krásný stát. Ale Mája šla do města. Hlavní město Itálie je Řím. V Itálii se jí hodně špaget a pizza. Památky Říma jsou Koloseum a Pantheon.

Mája bude cestovat až zase za rok. Tak ahoj!

Jak Mája utekla

Matěj Vaňous

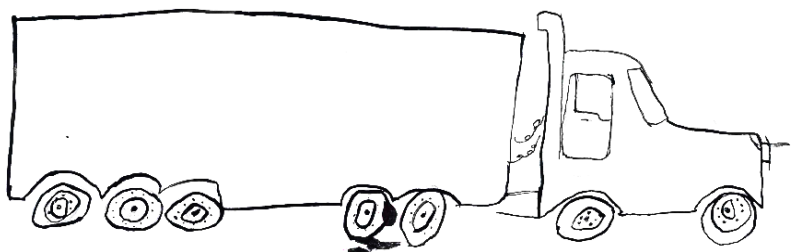
Mája byla plyšová opice, která patřila holčičce jménem Kyra. Kyra byla zlá rozmazlená holka, která si svých věcí vůbec nevážila a neustále je ničila. Do svých plyšáků a hraček kopala a mlátila s nimi. Mája bohužel nebyla výjimkou. Jednou se stalo, že ji dokonce hodila z okna na zahradu, zrovna když pršelo a byly všude louže. Mája pak ležela venku ještě dva dny, než ji uklidila zpátky domů. Kyra a její rodiče bydleli kousek od odpočívadla pro kamiony.

Jednoho dne, když byla Kyra ve škole a rodiče v práci, na odpočívadlo přijel kamion s obřím obrázkem plyšáka a nápisem:

**PLYŠÁKOV, plyšáci se u nás
mají dobře!**

Mája uviděla ten nápis a řekla o tom svým plyšovým kamarádům doma. Dlouze se radili a nakonec se rozhodli, že do toho kamionu nastoupí a odjedou pryč od Kyry. Mysleli si, že horší zacházení už je potkat nemůže. Společnými silami vylezli z okna domu, spustili se po okapu dolů a doběhli ke kamionu. Měli strach, jak se dostanou dovnitř, ale měli štěstí. Dveře do návěsu měly malou mezeru, kterou se mohli protáhnout dovnitř.

Když se dostali do kamionu, uviděli v něm spoustu beden. Ze začátku byli z toho překvapení, protože čekali, že tam budou plyšáci. Tak se podívali do jedné z beden a v ní uviděli plyšáky. Plyšáci v bednách byli udivení, že vidí jiné plyšáky, které ještě neznali. Zeptali se nových plyšáků, kdo jsou a co chtějí. Mája a její kamarádi odpověděli, že sice

nejsou od nich, ale že by se k nim chtěli přidat a jet do Plyšákova.

Plyšáci v bednách proti tomu nic neměli, a tak je pustili k sobě do bedny. Společně si povídali a všechny v bedně zajímalo, odkud Mája je a proč chtějí jet s nimi. Mája s kamarády odpověděli, že utíkají od zlé holčičky, která se k nim nechovala hezky, Mája chtěla ještě něco dodat, ale přerušil ji hlasitý hluk motoru.

Asi po třech hodinách jízdy zastavili. Otevřely se dveře od návěsu a vstoupila paní prodavačka, která odnášela krabice. Postupně odnosila všechny krabice dovnitř do prodejny. Když začala rozbalovat krabice, aby mohla dát plyšáky do regálů, otevřela i krabici, ve které byla Mája a její kamarádi a dost se podivila, protože byli jiní než všichni ostatní plyšáci z Plyšákova. Chvilku přemýšlela, co je to za jiné plyšáky, ale pak si pomyslela, že to asi bude nedoprodaná stará kolekce a vybalila je do police jednoho z regálů v obchodě.

Mája s kamarády dlouho čekali, než přijde někdo jiný než zaměstnanci obchodu. Když už se jim to zdálo moc dlouhé, jeden z plyšáků si vzpomněl, že než utekli, uviděl na kalendáři v domě u Kyry, že dnes je neděle. Hned to řekl ostatním a ti pochopili, proč tam není nikdo kromě zaměstnanců. Když všichni zaměstnanci večer odešli, tak šli plyšáci spát. Než Mája usnula, přála si, aby si je koupil někdo hodný.

Ráno přišli zaměstnanci a obchod otevřeli. Postupem času začali přicházet lidé a kupovali plyšáky. Mája a její kamarádi byli až úplně na konci obchodu, takže k nim nedošlo tolik lidí. Kamarádi byli celí nervózní, kdo si pro ně přijde. Když tu najednou přišel nějaký pán a zastavil se přímo před nimi. Nejdřív si vzal do ruky jenom Máju, ta se ale rychle chytila nejbližšího kamaráda, který udělal to stejné s dalším, a tak se z nich na chvíli stal plyšákový řetěz.

Když to pán uviděl, rozhodl se, že koupí všechny plyšové kamarády. Všichni plyšáci si oddechli, že tam nikdo

z nich nezůstane sám. Když si je pán přivezl domů, slyšeli ho, jak svému synovi Samíkovi říká, že mu nese partu plyšových kamarádů, které mu dá, ale že tu opičku vezme dětem 1. září do školy. Ukázalo se totiž, že ten pán je učitelem na základní škole v Sezemicích a učí děti ve 4.B., a jako dárek do nového školní roku jim chce přinést nového maskota.

Prvního září vzal Máju do své třídy, kde dětem oznámil, že jim přinesl nového třídního maskota, kterého si budou moci brát postupně na týden k sobě domů a zažívat s ní různá dobrodružství.

Od té do doby se k Máje všichni chovali hezky a ona byla šťastná, že se kdysi nebála změny a společně s kamarády drželi spolu a našli tak štěstí. Mája byla šťastná, užívala si s dětmi ze třídy a její plyšová kamarádi byli šťastní u Samíka, ke kterému časem přibyl i malý bráška Oliverek. A tak Mája přišla do 4. B.

Májino pravěké dobrodružství

Ema Spěšná

Bylo nebylo, žila byla jednou jedna opička vynálezkyňě. Jmenovala se Májka. Naše Májka se zabývala výrobou stroje času. Jednoho dne se jí to konečně podařilo. Stroj času měla schovaný ve sklepě a už se nemohla dočkat, až ho ukáže svým kamarádům. Ještě toho dne roznesla pozvánky na oslavu svého úspěchu. Bylo v nich napsáno:

Ahoj,

Srdečně tě zvu na oslavu stvoření stroje času.

Kdy? V sobotu 22.08. ve 13:05

Kde? U mě doma, Opičkovice 13

S sebou: spací pytel (deku), polštářek, pyžamo,
(chipsy, brambůrky, bonbony...)

Doufám, že si na mě uděláš čas a přijdeš. Moc se
na tebe těším.

Mája.

Tento text napsala ještě na 4 papíry. Strčila je do pěti
obálek. První byl pro Siria, druhý pro Rona, třetí pro
Hermionu, čtvrtý pro Harryho a pátý pro Ginny. Poté je
rozesla do schránek a vrátila se domů: „A hrome! Já
zapomněla na Nevilla a Lenku,“ uvědomila si a plácla se do
čela.

A tak připsala ještě dva papíry pro Nevilla a Lenku
a spěchala je hodit do schránek. Příštího dne Mája, vstávala
velmi brzy. Ve 13:05 už přišel Sirius, byl to serval, posléze
po něm přišla Hermiona. Byla to mainská mývalí kočka. Za
chvíli tu byli všichni - lemur Ron, žirafa Lenka, surikata Ginny

a kočkodan Neville. Mája ale netušila, že se zde potuluje šavlozubý pes Draco.

Když si všiml, že všichni jdou k Máje, tak je začal sledovat. Kradl se za Nevillem, schovával se za rohy vedlejších ulic a za popelnice. Za pár minut se přikradl až k Májinu domu. Mája zrovna říkala: „Pojďte se napít a pak se můžeme jít podívat na ten stroj času.“

Jen, co to Draco uslyšel, tak pomalu vylezl z úkrytu a zeptal se Máji: „Ahoj Májo, můžu se s vámi jít podívat na ten stroj času?“

A Mája odpověděla: „Jo, jasně, pojď se s námi napít a pak se půjdem kouknout.“

A proto se s nimi Draco šel napít. Když šli ze zahrady do domu, tak se Sirius zeptal Draca: „Hele, Draco, už jsi to slyšel? Máje se podařilo vyrobit stroj času. Takže se jí zeptám, jestli ho budeme moct vyzkoušet, co ty na to, Draco?“

A Draco mu odpověděl: „O tom jsem taky přemýšlel. Je to celkem zajímavé, ale nevím, jestli nám to Mája dovolí.“

Když se všichni společně napili, tak se šli podívat do sklepa na stroj času. Po cestě do sklepa se Sirius zeptal Máji: „Hele, Májo, můžeme ten stroj času vyzkoušet?“

„Tak jo, ale do večera budeme zpět. Jasný?“ odpověděla Mája.

„Jo!“ zaradoval se Sirius. „Jdu první!“ vykřikl.

A rozběhl se jako první do sklepa. Ve sklepě našel stroj času a poklesla mu čelist.

„Ty jo, ten vypadá úžasně!“ vykřikl Sirius, když se všichni nahrnuli do sklepa.

„Tak nastupovat!“ vyhrkl Sirius do ohromeného ticha, „a jedem!“

Když se všichni „nalodili“, tak se Sirius otázel:

„Tak co, kam byste chtěli cestovat? Já navrhuji čas dinosaurů.“

„To snad ne! Tam je moc nebezpečných zvířat! Třeba takový T-rex, ten tě slupne jako malinu! Tam nejedem!“ protestovala Mája. Ale ostatní byli pro.

„Jo jasně, jedem! Májo, nebuď strašpytel!“ vykřikovali jeden přes druhého.

„Tak jedem, no.“ ustoupila Mája a zadala správný letopočet: - 90 000 000.

Jakmile byl napsán letopočet, tak se země otřásla, a když se rozhlédli kolem, tak uviděli pravěkou zemi.

„Tý jo!“ hvízdla obdivně Mája, „vy jste věděli, jaké to tu bude?“ zeptala se.

„Ne,“ odpověděli všichni sborem. A najednou se země otřásla. A odněkud se vyloup-

„Áááááááá, hrozivý T-rex!“ zaječeli všichni a rozběhli se na všechny strany. Ale T-rexovi se nejvíce zalíbil šavlozubý pes Draco.

„Pomoc!“ volal Draco jako na lesy, když se T-rex rozběhl přímo k němu.

„Vydrž!“ zvolala Mája, když po T-rexovi hodila kus klacku.

Dinosaurus zařval bolestí a otočil se k Máje. Ta ale na nic nečekala a tryskem se rozběhla pryč, aby ji T-rex

nechtyl. Když tak běžela, tak si všimla, že běží vedle celkem hluboké díry jako dělané na to, aby se do

ní chytil dinosaurus. A tak ji napadlo, že by mohla stát před dírou

a uskočit, kdyby se na ni řítil. Když ji T-rex našel, vůbec po ní nevystartoval, ale promluvil na ni:

„Ahoj, já jsem T-rex Dino a hledám si nové kamarády,” řekl jí.

„Ahoj, já jsem opička Mája, jsem tu na výpravě s kamarády Siriem, Ronem, Hermionou, Ginny, Nevillem, Lenkou a Dracem,” odpověděla Mája.

„Tý jo, ty máš kamarádů,” posteskl si Dino, „já nemám ani jednoho. Myslíš, že by se se mnou chtěli kamarádit?“ zeptal se.

„No, nevím, ale za pokus to stojí,” odvětila Mája a zavedla Dina ke kamarádům. Ti na Máju hned začali křičet, že má za zády tyranosaura. Když však Mája řekla, že je to přítel, hned se uklidnili.

„Ahoj, já jsem Dino a chtěl bych s vámi kamarádit,” představil se Dino.

„Já jsem Draco,” řekl Draco.

„Já jsem Lenka,” řekla Lenka.

„Já jsem Sirius,” řekl Sirius.

„Já jsem Harry,” řekl Harry.

„Já jsem Ron,” řekl Ron.

„Já jsem Neville,” řekl Neville.

„Já jsem Hermiona,” řekla Hermiona.

„Já jsem Ginny,” řekla Ginny.

A tak se z nich stali kamarádi. Když však už museli domů, nastalo bolestné loučení.

„Neboj se, Dino, budeme tě chodit navštěvovat každý víkend,” slibovali neustále dokola. A svůj slib dodrželi. Každý víkend se scházeli u Máji a létali ho navštěvovat. A od té doby vědí, že nezáleží na tom, jak kdo vypadá, ale jak se kdo chová.

Jak se Mája stěhovala

Eliška Bubeníková

Za sedmero horami a za sedmero řekami byl jeden domek, ve kterém žila rodina Opičkových. Žili tam maminka Klára, tatínek Petr a jejich děti, dcera Mája a syn Toník. Máje bylo 9 let a Toníkovi 6 let. Bydleli v malém domečku na okraji malého městečka jménem Sezemice. Měli malou zahrádku. Všem se to tam moc líbilo.

Ale jednoho dne, když tatínek přišel domů z práce, jim s maminkou oznámili: „Děti, budeme se stěhovat do Prahy.“

Máje to nedalo a zeptala se: „A proč se musíme stěhovat, tatínku?“

Tatínek jí odpověděl: „Protože mi nabídli novou práci v jaderné elektrárně. Budu mít více peněz, protože budu pracovat na vyšší pozici.“

Mája se zamyslela a zeptala se: „A kdy tam pojedeme, tatínku?“

Tatínek jí opatrně odpověděl: „Musíme se přestěhovat hned zítra, protože potřebuji jít do práce už pozítří.“

Mája s Toníkem se na sebe podívali a najednou společně vykřikli: „Jupí, budeme se stěhovat do Prahy!“

Tatínek byl rád, že tam děti chtějí jet, dal mamince pusu na čelo a usměvavě ji obejmul. Maminka byla také ráda a s úsměvem na tváři se přitulila k tatínkovi.

Druhý den se jeli kouknout na svůj nový dům. Jeli dlouhé 4 hodiny. Mája s Toníkem se strašně moc těšili a pořád se tatínka ptali: „Kdy už tam budeme?“

Když přijeli do svého nového domu, tak se tatínek s maminkou do něj ihned zamilovali. Ale Mája a Toník jejich nadšení domem nesdíleli, byli naopak zklamaní. Dům byl takový starý, neudržovaný a zchátralý. Měl omlácenou

omítku, na zahradě zchátralé hřiště a rozkopaný záhon s uvadlými kytkami.

Maminka jim oběma řekla: „Děti, vím, že nový dům není nejhezčí, ale můžeme si to tu udělat útulné, a hlavně podle svých představ.“

Máju tato slova nabudila a rozběhla se do domu s nadějí, že když dům není z venku hezký, tak bude naopak hezký uvnitř. Mája otevřela dveře a vběhla do obývacího pokoje. Byla opět zklamaná. Dům byl i uvnitř velmi starý a smrdělo to tam po odpadcích. Raději se běžela kouknout do svého nového pokoje. Tam to bylo stejné jako v obývacím pokoji. Mája se vrátila s brekem k mamince. Maminka ji objala, pohládila po hlavě a řekla jí: „Víš co? Vezmi si pastelky a papír a namaluj, jak si představuješ náš nový dům“, a pak řekla: „Řekni to i Toníkovi.“

Tak Mája šla a řekla Toníkovi: „Maminka mi řekla, že máme namalovat svůj vysněný dům.“

Toník jí na to odpověděl: „Mně se moc nechce.“

Mája chvíli přemýšlela a pak Toníkovi řekla: „Tak si můžeš malovat, co chceš.“

Toník na to: „Já ale nic malovat nechci, Májo.“

Mája chvíli přemýšlela a po chvíli mu řekla: „Tak se spolu půjdeme kouknout do okolí. Co ty na to?“

Toník hned odpověděl: „Tak jo.“

Šli za maminkou a Mája se jí ptala: „Mami, mohli bychom se s Toníkem jít kouknout do okolí?“

„To je dobrý nápad,“ řekla maminka, „ale za hodinu se přijďte ukázat,“ dodala maminka, když odcházeli.

Mája mamince řekla: „Ano, maminko.“

Jak šli, tak viděli, že město je velmi krásné a je tu mnoho hezkých míst. Všimli si krásného hřiště. Jakmile ho Toník uviděl, tak Máje řekl: „Májo, prosím, půjdeme na to krásné hřiště? Prosím, Májo.“

Mája řekla: „Tak jo, ale jen na chvíli. Za chvíli máme být doma.“

Toník se rozeběhl ke hřišti. Sedl si na houpačku a poprosil Máju, aby ho houpala: „Májo, prosím, rozhoupeš mě?“

Mája přikývla a šla za ním. Když se chystala Toníka rozhoupat, tak k nim přišel nějaký kluk a povídal: „Být tebou ho na téhle houpačce nehoup.“

Mája se hned zeptala: „Proč?“

Kluk ihned odpověděl: „Protože ta houpačka je velmi stará a mohla by s ním spadnout.“

Mája na to: „Jak to víš?“

„Protože tu žiji celý můj život,“ řekl kluk.

„Vy jste tu noví, vidíte?“

„Ano, jak to víš?“

Chlapec odpověděl: „Protože, kdybyste byli místní, tak to o té houpačce víte. Mohli bychom být kamarádi, pokud chcete.“

Mája řekla: „Ano, moc ráda. Tohle je Toník a já jsem Mája, Opičkovi. A ty?“

„Já jsem Malík, Malík Rudla. Těší mě,“ řekl Malík.

„Mě taky, Malíku. Malíku, my už musíme jít domů,“ oznámila mu Mája.

„Tak ahoj. Sejdeme se tu zítra ve 14:00?“ zapojil se do rozhovoru i Toník.

„Tak jo, ahoj.“

Když přišli domů, šli namalovat ten obrázek, co jim řekla maminka. Když to domalovali, šli za maminkou a pověděli jí: „Maminko koukej, co jsme namalovali.“

„Krásné, děti, ale už je pozdě, pojdte spát,“ řekla maminka.

„Ale maminko, kde budeme spinkat?“ zeptala se udiveně Mája.

„Přivezli jsme matrace, na kterých budeme spát,“ odpověděla jí maminka.

„Á, no jo, já zapomněla.“

Šli spát. Druhý den se nasnídali a šli si vybalit zbytek věcí. Poté si Toník s Májou šli hrát. O půl druhé se děti vydaly na hřiště za svým novým kamarádem Malíkem. Přišli tam přesně ve 14:00. Malík už tam na ně čekal. Nejméně dvě hodiny si spolu hráli na houpačkách, skluzavkách a různých prolézačkách. Poté se rozloučili se slovy: „Tak ahoj, zase se někdy uvidíme.“

Malík jim řekl: „Jsem tu každý všední den, od 14:00 až do 17:00. Takže pokud byste chtěli, můžete sem přijít a můžeme si spolu zase hrát.“

„Ano, to by bylo super. Tak my kdyžtak přijdeme. Ahoj.“ řekla Mája.

Když přišli domů, nasvačili se a maminka je zavolala, aby jim řekla: „Děti, zítra budeme dělat rekonstrukci domu. Tak jsem se vás chtěla zeptat, jestli byste nám nechtěli pomoci?“

Mája řekla: „Ano maminko, já bych vám chtěla pomoci.“

A Toník hned na to: „Já bych vám chtěl také pomoci, maminko.“

Poté se navečeřeli a šli spát. Další den, když se Mája vzbudila (bylo to okolo deváté), šla za rodiči. Ale tatínek nikde. Rychle vzbudila maminku a jen co otevřela oči, křičela na ni: „Mami! Mami! Mami, vstávej!“

„Co se děje, Májo?“ zeptala se maminka.

„Tatínek zmizel!“ vyhrkla na maminku.

„Cože? Klid, Májo, tatínek nezmizel. Šel do té nové práce, jak nám přece říkal,“ řekla maminka.

„Á, no jo, já úplně zapomněla,“ řekla Mája a šla si zase lehnout.

Za chvíli vstávali všichni. Po snídani jim maminka řekla: „Děti pomůžete mi tedy s tou rekonstrukcí. Ale pokud nechcete, tak vás do toho nenutím.“

Děti najednou vykřikly: „Chceme, maminko!“

Tak se pustili do práce. Jedna místnost trvala celý den. Všichni věděli, že to bude na hodně dlouho, přece jen zrekonstruovat celý dům bude trvat opravdu dlouho. Po čtyřech týdnech to bylo hotovo. Teď to byl krásný rodinný domek, jak se patří.

Všichni tam už chtějí bydlet na vždy. Sice se jim tam ze začátku vůbec nechtělo bydlet, ale teď tu bydleli dokonce svého života, a možná právě teď tam žije nějaký člen rodiny Opičkových. A ponaučení zní: „Nesud' knihu podle obalu.“

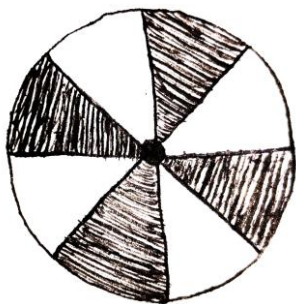
Opičí království

Anežka Nováková

Za sedmero horami a sedmero řekami se rozprostíral barevný prales, ve kterém byly snad všechny odstíny všech barev na světě, uprostřed všech stromů stál veliký palác, kde sídlila královská rodina. Jmenovalo se to tu „Opičí království“, tak to pojmenovaly opičky, které tu žily. Opičkám vládli král Kryštof a jeho žena královna Anna. Kryštof a Anna měli malou dcerku, která se jmenovala Mája.

Bohužel, když se Mája narodila, útočil na opičí království zlý čaroděj Calytrix. Calytrix jednoho dne přišel do paláce a řekl Anně a Kryštofovi, že když dají jeho synovi Máju za ženu, tak přestane útočit na království. Nabízeli mu spoustu jiných věcí, ale on stál jen o jedno, a to o Máju. Dlouho o tom přemýšleli a nakonec uzavřeli smlouvu s Calytrixem, protože nechtěli, aby kvůli nim umíraly další opičky.

Mája si každý den hrávala, až z toho vznikly týdny, měsíce a roky. Najednou jí už nebylo pět, ale dvacet let. Máje mělo být za tři dny dvacet jedna, a tak uspořádala velkou oslavu. V její narozeninový den si se svými kamarádkami hrála venku na schovávanou, když v tom se v dáli zablýsklo a ozval se veliký hrom. Mája a její kamarádky se hrozně vyděsily a utíkaly se schovat do paláce. Anna a Kryštof tušili, co se děje. Pro Máju si přišel čaroděj Calytrix.

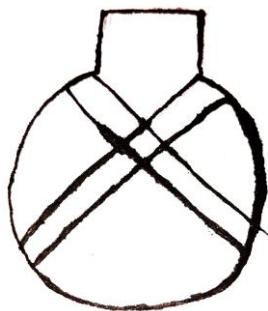
Všichni byli v hlavním sále a povídali si o tom, co asi bude následovat. S dalším bleskem se v místnosti objevil čaroděj a představil se. Mluvil o tom, že si přišel pro Máju, jak mu slíbili její rodiče.

Mája se vyděsila. Nemohla uvěřit tomu, že jí slíbili takovému člověku, jestli to vůbec člověk byl. Mája se rozloučila se svými rodiči a kamarádkami a opatrně

přistoupila blíž ke Calytrixovi, který se škodolibě usmíval. Čaroděj ji zahalil svým dlouhým pláštěm a oba zmizeli v dýmu.

Když se po chvíli Mája kolem sebe rozhlédla, uviděla jen černé stěny, spoustu pavučin a prachu. Když se rozhlédla lépe, uviděla různé přístroje, které v životě neviděla. Calytrix zavolal na svého syna

Adama a řekl mu, ať poví Máje, jak se rozhodnul ohledně sňatku. Protože za Máju už rozhodli její rodiče tím, že uzavřeli dohodu s čarodějem, bylo jen na Adamovi, jestli se vezmou nebo ne. Adam řekl svému otci, že nechce, aby byla Mája smutná, když se sama ani nemohla rozhodnout, jestli ho chce. A tak se zeptal Máji, jestli by si ho vzala za muže.

Mája byla zaskočená tím, jak byl Adam milý, ale nedokázala si představit, že by s ním měla žít do konce svého života, a tak řekla „ne“. Adam přikývl a sdělil otci, že

když ho Mája nechce, takže on ji také nechce. Calytrix zuřil. Prohlásil, že když se jeho synovi nelíbí Mája jako opička, tak se mu třeba bude líbit jako sova a proměnil Máju na sovu.

Čaroděj odešel a nechal Máju a Adama o samotě. Adam nemohl uvěřit tomu, že Mája, která nikomu nikdy nic neprovedla, to všechno odpykala. Bylo mu jí líto a taky ji měl rád, a proto se rozhodl, že jí pomůže.

Běžel do svého pokoje a šel rovnou ke své knihovničce, začal prolistovávat knihy a najednou se zarazil. Našel, co hledal. Přinesl knihu do hlavního pokoje a otevřel ji na straně sto čtyřicet devět. V knize byl obrázek hůlky a k ní tam bylo napsané kouzlo. Adam Máje vysvětlil, že někde v tomto domě by se měl ukrývat vchod do chodby, na konci které je ukryta právě tato hůlka, která každému vrátí jeho podobu.

Adam a Mája začali prohledávat celý dům. Adam šel vrátit knihu zpátky do police. Omylem vrazil do knížky a ta spadla na zem. Na místě, kde byla knížka uložena, se

objevila páka. Adam zavolal Máju a ta za malou chvílku přiletěla. Ukázal jí páku a pak za ni vší silou zatáhl.

Celá Adamova knihovnička se sama odsunula a za ní byla vidět temná chodba. Jakmile Adam s Májou vstoupili, knihovnička se odsunula na své původní místo. Byli tu uvězněni.

Šli dál chodbou, když v tom se zastavili, protože se před nimi rozvalovala obří chlupatá koule. Adam si všiml, že ta koule má oči, pusu i nosík. Koule začala mluvit vysokým pištivým hláskem. Povídala jim o tom, že byla krásnou opičkou Ellou, dokud ji mocný kouzelník neproměnil v chlupatou kuličku a dal jí úkol střežit tuto vzácnou hůlku s tím, že ji sama na sebe použít nemůže.

Proto tady je a čeká, až ji někdo vysvobodí. Adamovi jí bylo líto, a tak jí řekl, že když mu ukáže, kde se hůlka nachází, přemění ji zpět na opičku. Ella je dovedla k bájně hůlce, Adam ji vzal do své ručičky a pronesl zaříkávadlo. Objevil se velký záblesk a pak následovala chvíle ticha. Když

se všichni rozkukali,
uvědomili si, že Ella a Mája
jsou už zase opičkami.

Ella jim ukázala východ
a všichni pak rovnou zamířili
na zámek. Rodiče měli obrovskou radost, objímání
a vyprávění nemělo konce. Královská rodina nabídla
Adamovi a Elle, jestli by nechtěli bydlet u nich. Ella se
radovala, ale Adam byl smutný. Na večer přišel Adam za
Májou a řekl jí, že už asi půjde domů. Mája se ho zeptala,
proč by chtěl zpátky domů, ale Adam jí odpověděl, že to
záleží jen na ní.

Mája si vzpomněla, co mu řekla a tak odpověděla, že
to bylo, když ji do toho nutil Calytrix, ale že to teď cítí úplně
jinak. Adam se jí zeptal, jestli ho miluje a Mája mu
odpověděla, že ano. A tak se hned další den chystala
veselka. Po svatbě se Mája a Adam stali vládci opičího

království a žili spolu šťastně až do smrti. Oba již věděli, že i všechno špatné může být k něčemu dobré.

Jak se malá Mája naučila počítat

Dominik Žoček

V jednom malém domečku bydlela s rodiči malá opička Mája a ta strašně nerada počítala. Maminka s tatínkem se ji to stále snažili naučit, jenže marně, Mája byla velmi tvrdohlavá a počítat vůbec nechtěla. Tak maminka usoudila, že je čas, aby Mája nastoupila do školy. Mája sice protestovala, ale nebylo jí to nic platné, protože do školy stejně musí, jako každý.

A jak už všichni jistě tuší, úplně nejvíce Mája ve škole nesnášela matematiku, ale jak čas plynul, Mája zjistila, že když se pilně učí a trénuje počítání, slovní úlohy a také geometrii, tak matematika nemusí být až tak špatná. Teď už si může sama spočítat, kolik korun má zaplatit v obchodě a kolik jí ještě zbyde, může si spočítat, kolik hodin může být

ještě vzhůru a za kolik hodin musí jít už spát a spoustu jiných věcí. Dokonce se Máje začalo počítání tak líbit, že začala počítat úplně všechno, teď už dokonce ví, kolik má hraček, kolik má bot ona sama a kolik párů bot mají doma všichni dohromady, už pozná i geometrické tvary, ví, jak vypadá trojúhelník, čtverec, obdélník i kruh. Doma pilně trénuje a ve škole se stále hlásí, protože už ví, že když se paní učitelka zeptá, kolik je 5×6 , že je to 30, 8×9 je 72 a 9×7 se rovná 63.

Teď už Mája ví, že když se bude pilně učit a trénovat, že i matematika může být jednoduchá a někdy i zábavná.

Opička Mája v kině

Veronika Kloudová

Opička Mája byla velká fanyнка Harryho Pottera, a když se dozvěděla, že bude v kině nový film o něm, rozhodla se, že tam určitě půjde. Přípravy začaly už ráno, Mája si oblékla své nejoblíbenější tričko s kouzelnickými hůlkami a vzala si s sebou velký sáček popcornu. Byla tak nadšená, že si vůbec nevšimla, jak moc se těší na začátek filmu.

Když dorazila do kina, byla už skoro plná. Sedla si na své místo a začala se rozhlížet kolem sebe. Kino bylo velké a tmavé, všude byly obrovské obrazovky a na každém rohu byly plakáty Harryho Pottera. Mája se usmála a těšila se na to, co ji čeká.

Film začal a Mája byla úplně pohlcena dějem. Harry Potter a jeho přátelé se právě chystali na další dobrodružství a Mája byla úplně napnutá. V jednu chvíli,

když Harry používal kouzelnou hůlku a zjevil se před ním obří drak, se Mája tak moc nadchla, že vůbec nepostřehla, jak jí popcorn začal vypadávat ze sáčku. Nejprve spadl jeden kousek na zem, ale Mája to nijak neřešila. Jenže jak film pokračoval, popcorn vypadával čím dál víc.

Najednou si všimla, že sáček je skoro prázdný a popcorn je všude. Nejen, že padal na zem, ale i na její klín. Některé kousky se jí dostaly do vlasů a dokonce jeden kousek spadl na židli vedle ní. Mája začala v panice sbírat popcorn ze všech stran. Když se ohýbala, další kousky vypadly a začaly se kutálet po celé podlaze. Byla z toho trochu nervózní. „Co teď budu dělat?“ říkala si v duchu.

Ale když se podívala kolem sebe, zjistila, že ostatní si jí vůbec nevšímají, ani jí neupozorňují na její popcornovou katastrofu. Někteří se na ni usmívali a jiní jen pokrčili rameny. Bylo jí to najednou jedno a začala se smát. Byla to trochu trapná situace, ale všichni kolem byli tak milí, že se vlastně vůbec nestyděla.

Film pokračoval dál a Mája se snažila popcorn alespoň trochu sebrat. Snažila se nedělat příliš velký nepořádek a hlavně nevyrušovat ostatní. Film o Harrym Potterovi byl stále úžasný a všechny její starosti na chvíli zmizely.

Když film skončil, Mája byla šťastná, že ho viděla, ale zároveň trochu zklamaná z toho, jak dopadl její popcorn. I když si z toho mohla udělat legraci, pořád ji to trochu trápilo. Jakmile vyšla ven z kina, zjistila, že měla popcorn všude na sobě a na rukách. Příště si dám pozor, řekla si.

Ale jak šla domů, přemýšlela o tom, co všechno viděla a jak bylo kino úžasné. I když se popcorn rozsypal a trochu to pokazilo její zážitek, byla ráda, že si to užila.

Od té doby se rozhodla, že vždycky dá pozor, jak jí popcorn padá, ale hlavně, že nebude tolik stresovat, když se něco nepovede. Protože i když něco nejde podle plánu, vždycky to může být legrace.

A tak opička Mája zjistila, že i když se někdy něco pokazí, není důvod se zlobit nebo stydět. A že kino může být zábava, i když ti na židli spadne celý sáček popcornu.

Pohádka o drakovi Drápovi

Vilém Borkovec

Pro Máju to bylo nádherné a normální ráno, svítilo slunce a na nebi nebyl ani jediný mráček, ale krásné nebylo dlouho. Protože do vesnice, ve které Mája žila, přijel posel. Neměl však dobré zprávy.

Všichni, kteří tou dobou byli vzhůru (Mája mezi ně patřila), se dozvěděli strašlivé zprávy, které se šířily jako oheň. „Do vedlejšího království přiletěl drak Dráp ze severu a ten, kdo ho zabije, dostane celé království.“

Když se to Mája dozvěděla, sebrala všechnu svou odvahu, sbalila si věci a šla na dlouhou a náročnou výpravu. Jelikož s sebou měla poníka a zdejší kraj nebyl zvlášť nebezpečný, cestovala rychle. Na hranicích ale začaly potíže, hranicí totiž byl les. Nebyl to ale normální les, byl kouzelný. Kouzelný a tak veliký, že tady nechala svého poníka a poslala ho domů.

Vedla tudy jediná stezka, která ani navíc nebyla moc vidět. Tu cestu vytvořil mocný, ale i tak hodný čaroděj (ten čaroděj se jmenuje Esgerald). Jak tedy Mája šla lesem, zaslechla syčení. Nic neviděla, a tak šla dál. Potom, co to zaslechla, potřetí se otočila. Málem omdlela! Plazil se za ní obrovský tříhlavý had.

V tu chvíli si Mája uvědomila, že u sebe nemá zbraň. Vyděsila se a běžela pryč a sešla ze stezky. Po chvíli už byla udýchaná, naštěstí ale zahlédla dřevěný domeček, a tak se do něj zamířila schovat. Bylo to jen tak tak, ale zabouchla za sebou dveře a všechny tři hlavy v nich. V domečku bydlel čaroděj Esgerald. Zrovna si dělal čaj a zeptal se: „Co tady děláš a jak se jmenuješ?“

„Jmenuji se Mája a jdu zabít draka.“

Potom si dali čaj a povídali si. Jelikož Mája neměla zbraně, Esgerald se nabídl, že jí nějaké dá. A tak jí dal meč. Když ho držela, byla neviditelná. Štít, který proráží oheň

a luk a jeden jediný šíp, který dokáže prostřelit i dračí kůži.
A tak se ozbrojená Mája znova vydala na cestu.

Když Mája šla spát, tak zahlédla nějaké světýlko. Bylo opravdu nádherné. Protože byla zvědavá, vstala a šla za ním. Pořád se vzdalovalo, jako kdyby utíkalo, jako kdyby se jí to bálo. Najednou si uvědomila, že se ztratila. Jelikož nic neviděla, šla spát. Potom, co se ráno probudila, podívala se nad sebe a uvědomila si, že tam je strom, který tam večer nebyl. Když se podívala pozorně, zjistila, že má oči. Pak to na ní promluvílo: „Co tady děláš?“

„Jsem Mája a jdu zabít draka.“

„A nechceš pomoci?“

„Tak jo,“ řekla Mája, strom ji vzal a odnesl ji až na konec lesa. Pak Mája cestovala po loukách, které nebyly moc nebezpečné, a tak šla rychle. Už byla u hradu, ale musela si dávat pozor, protože tam lítal Dráp a bral si z něj poklad. Mája pořád šla a najednou zahlédla, jak směrem k ní letí nějaký pták. Pořád se zvětšoval. Když už byl obrovský,

Mája si uvědomila, že je to Dráp. Lehla si na zem a podívala se na něj, měl alespoň dvacet metrů.

Když byl pryč, šla Mája dál. Dostala se do bažiny, ve které měl Dráp jeskyni. Nic tam nežilo, Dráp odtamtud

všechno odehnal. Pro potravu musel létat daleko (daleko pro Máju). Tu a tam jste mohli najít nějaký hmyz, ale to bylo všechno. Už to viděla. Stála tam obrovská jeskyně. Plná zlata a kostí.

Vlezla dovnitř, protože tam nikdo nebyl. Příšerně to tam smrdělo. Když si Mája prohlížela šperky, něco zaslechla. Přišel Dráp a Mája se schovala.

„Cítím tě,“ řekl Dráp a začal Máju hledat.

Mája byla příšerně vyděšená: „Kde jsi, zloději, cítím tě a slyším, jak dýcháš.“

Mája sebrala všechnu svou kuráž a řekla: „Tady jsem, ty ošklivý.“

Dráp se otočil a řekl: „Tady jsi, lupiči, ale dlouho už tady nebudeš.“ A začal chrlit oheň. V tu chvíli si Mája vzpomněla na své kouzelné vybavení a postavila se mu. Vzala svůj štít a oheň odehnala. Vzala kámen a odehnala i draka. Potom utekla. Schovala se za dva kameny. Napjala luk a řekla: „Tady jsem.“

Drak se otočil a běžel za ní. Když byl dost blízko, vystřelila z něj. Trefila se do hrudi a drak v bolestech padl. Když si už byla jistá, že je opravdu mrtvý, šla k němu a usekla mu kousek ocasu jako důkaz vítězství.

Cesta zpátky byla dlouhá. Když našla krále, řekla mu svůj příběh a ukázala důkaz. Král nic nemohl namítnout, a tak splnil svůj slib. Mája dostala svoji odměnu, ale ještě šla do lesa za Esgeraldem a řekla, že za jeho pomoc si taky zaslouží odměnu. A tak se s ním o království rozdělila.

Když byla Mája nemocná

Natálie Geringová

Jednoho překrásného dne Mája onemocněla. Když to její maminka zjistila, napsala její paní učitelce, že dneska nepřijde do školy. Odvedla jejího brášku do školky a jely k doktorce, když dorazily k paní doktorce, posadily se do čekárny a čekaly, než je paní doktorka zavolá do ordinace. Po půl hodině byly konečně na řadě, když čekaly, Máje se udělalo o dost hůř, než jí předtím bylo.

Přišly k paní doktorce a ta se jich zeptala: „Copak je
naší malé Máje?“

Když Mája začala
povídat, tak zezáátku
říkala, jak jí bylo dobře, ale
že když se v noci probudila,
tak už jí bylo na zvracení, až
moc na zvracení, tak šla na

záchod. Nakonec prý nezvracela, tak si šla zase lehnout do postele. Když se pak ráno probudila, hned věděla, že jí není zrovna nejlépe. Změřila si tedy teplotu, samozřejmě měla horečku. Měla 39,5°C teplotu. Probudila tedy maminku a vše jí řekla.

V tu chvíli ji paní doktorka přerušila a zeptala se, v kolik se tedy probudila? Mája jí řekla, že kolem 23:26 hod. Doktorka si zapsala to nejdůležitější a vytiskla jim recept na léky, šly tedy do nejbližší lékárny pro antibiotika, cucací nurofen na teplotu a prášky proti kašli. Mája měla totiž něco s žaludkem, přitom měla teploty a stále kašlala. Když dorazily do lékárny, maminka koupila všechny léky a vyrazily domů.

Doma si Mája lehla do postele, maminka jí dala všechny léky, které teď potřebovala, zatáhla jí žaluzie v pokoji a Mája šla spát. Mezitím jí maminka uvařila její oblíbenou polévku, a to byl vývar s kuřecím masem. Když se Mája probudila, tak byla celá zpocená. Hodila si přes sebe tedy župan a šla dolů, tam si dala polévku a maminka zatím šla vyzvednout jejího mladšího brášku Tomáška. Když se vrátili, Mája ležela na sedačce a koukala se do mobilu a četla si zprávy od kámošek, co se ten den dělo ve škole.

U večere bylo Máje lépe, tatínek jí totiž připravil její oblíbené těstoviny s pestem a s rajčaty.

„Mňam,“ povídala Mája.

Po večeři maminka napsala paní učitelce, že si celý týden nechá doma Máju, že jí paní doktorka předepsala antibiotoka a prášky proti kašli a další různé léky. Druhý den, tedy v úterý, se Mája probudila o trochu lépe. Probudila ji totiž lahodná vůně banánové kaše, kterou maminka dělala ke snídani. Okamžitě rychle vyskočila z postele, ustlala si ji a upalovala dolů rozloučit se s tatínkem, který šel do práce a taky s Tomíkem, kterého tatínek odváděl do školky.

Když odešli, Mája se konečně najedla lahodné banánové kaše, byla až moc dobrá. O pár hodin později se převlékla a šla si udělat včerejší učivo, po učivu se naobědvala, vzala si léky a šla se koukat na nějakou pohádku pro děti. Samozřejmě přitom usnula, probudila se až večer. Hned, jak se probudila, tak se pozvracela, bylo jí nějakým zázrakem hrozně špatně.

Maminka ji utišovala, že nemusí brečet, že bude v pořádku, když si dá prášky a lehne si do postýlky. Když si

tedy dala prášky, ulevilo se jí a rovnou si lehla do postele. Po chvíli se jí ulevilo, šla se tedy umýt a mezitím domů dorazili tatínek s Tomíkem. Maminka všechno řekla tatínkovi, ten se pak pomazlil s Májou a ta šla po večeri spát.

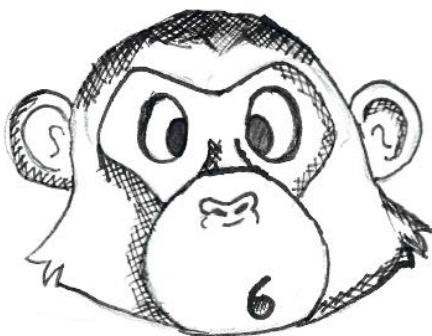
Následující den, neboli ve středu, jeli k doktorce, protože se Máje udělalo zase špatně. Ta jim předepsala nové léky, maminka je tedy koupila a jeli zase domů. Následující dva dny to bylo to samé.

Mája se znovu vyzvracela, dala si prášky, a šla zase spát.

V sobotu se probudila plná energie, ustlala si postel, uklidila si pokoj, udělala ke snídani lívance s javorovým sirupem a s ovocem například s jahodami, borůvkami a banány. Když se nasnídali, šli se projít, Mája, maminka a Tomík. Tatínek zůstal doma a začal připravovat oběd. Mezitím, co tatínek vařil oběd, šli Mája a maminka s Tomíkem na pole projít se. Bylo nádherné jarní ráno.

Když se vrátili domů, oběd byl už hotový, tak se tedy naobědvali. Potom si Mája dodělávala učivo z předchozích dnů. Pak zavolala kámoškám a šly spolu ven. Mája byla hrozně ráda, že už je nejspíš zdravá.

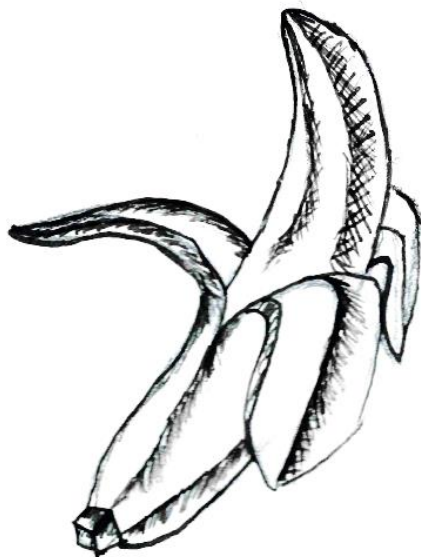
Další den, neděle, byl dost podobný, tam se nic moc nestalo.

V pondělí šla Mája se svými kamarádkami konečně do školy. Když začalo vyučování, tak ji všichni přivítali zpátky ve škole a zeptali se jí, co jí bylo a jak jí je a na další klasické otázky, jako vždy. Po škole šla Mája do knihovny vrátit knížky, které si předtím půjčila a zároveň si půjčila další

zábavné a dobrodružné knížky a nakonec to všechno dobře dopadlo.

Zazvonil konec a Májiny pohádky je konec. A co z našeho příběhu vyplývá? Dbejme na své zdraví, abychom nedopadli jako Mája!

Obsah:

Mája a její sen	5
Mája a výlet do vesmíru	12
Mája v aquaparku	15
Fotbalový zápas	29
Jak se opička Mája ztratila v pohádkovém lese	32
Opička Mája a ukradené království	38
Tři opičí princezny	48
Vánoční zázrak	53
Mája na výletě do Sezemic	55
Opička Mája a tajemná velryba	64
Mája na dovolené	70
Májina výprava za novou krajinou	78
Mája a vesmír	87
Opička Mája a kouzelný sešit	89

Opička Mája a noví kamarádi	92
Jak šla Mája na trh	98
Pohádka o žabákovi a jeho kamarádce Máje.....	103
Opička Mája a kouzelná koule.....	110
Maja the monkey	112
Pohádka o Opičce Máje, jak letí do vesmíru	114
Mája na horách	120
Mája jde do nové školy	126
Koník Toník	129
Opička Mája a tajemný les	131
Mája na výletě u vody	136
Mája a cestování	139
Jak Mája utekla	141
Májino pravěké dobrodružství	146
Jak se Mája stěhovala	154

Opičí království	163
Jak se malá Mája naučila počítat	170
Opička Mája v kině	172
Pohádka o drakovi Drápovi	176
Když byla Mája nemocná	182

Lukas

Veru

Patric

Elis

NIKY

Katálka

Noemi

Gabča

Anetka

Anežka

Ellie G

Máťa

Dominik

Nasťa

Emča S

Kočiš

Jasmin

Anna

Simona P.

Miška

Domček

Šimon R.

Adam Chochy

Mišu

Katolíky

Máťa Nemes

Áda Krásky

Borky

